

Chương 13

Tiếp theo, An Dao xuất hiện với tư cách nhân chứng. Trước khi đề nghị Chân Ý làm luật sư khởi tố, Doãn Đặc có phần cân nhắc tư cách làm chứng của Chân Ý. Cô chỉ nhớ rõ tình cảnh mình bị bắn chứ không nhớ chi tiết Hoài Như giết Lâm Hàm. Doãn Đặc cho rằng cô mất trí nhớ tạm thời do sốc, nếu cô làm nhân chứng của phía khởi tố sẽ dễ dàng bị luật sư biện hộ nắm được nhược điểm. Hôm ấy, anh hẹn Chân Ý đối chiếu lời khai, thật ra muốn uyển chuyển cho cô biết sẽ không để cô làm nhân chứng của phía khởi tố, không ngờ lại có thu hoạch ngoài mong đợi như thế.

Chân Ý và An Dao phối hợp rất nhuần nhuyễn. Sau khi An Dao miêu tả ngắn gọn cảnh tượng đêm đó, Chân Ý hỏi: “Cô thấy tất cả mọi chuyện sao?”

“Đúng.”

“Hứa Mạc yêu cầu phóng viên Chân lấy tim cảnh sát Lâm phải không?”

“Vâng. Nhưng cô ấy từ chối.” Giọng An Dao đều đều, nói rất khẽ, ung dung từ tốn mà đầy tính thuyết phục và sức truyền cảm, “Hứa Mạc bắn cô ấy, đe dọa giết cô ấy. Phát súng đầu tiên bắn vào chân trái khiến cô ấy đau đớn la hét ầm ĩ, nhưng vẫn bịt chặt vết thương trên bụng cảnh sát Lâm. Phát súng thứ hai bắn vào đùi phải khiến cô ấy khụy xuống nhưng vẫn không buông tay, cũng không chịu cầm dao. Cô ấy nói rằng bất kể vì lý do gì cũng không thể giết người. Cô ấy còn nói đừng hòng bắt cô ấy tước đoạt tính mạng người khác để cứu sống bản thân.”

Rõ ràng là giọng điệu bình thản, lại âm thầm tái hiện nỗi ám ảnh đậm máu, khiến tất cả mọi người như tận mắt chứng kiến cảnh tượng thảm thiết mà kiên gan ấy, cảm nhận được sự đấu tranh và lựa chọn của con người.

Phòng xử án im phăng phắc, ghé dự thính yên lặng như tờ. Thậm chí có người không kìm được mà lau nước mắt. Hoài Như bị ép giết người có lẽ vì bất đắc dĩ, nhưng khí khái như vậy mới là đạo lý đúng đắn của nhân tính. Trái lại, Chân Ý là người bình tĩnh nhất, hỏi: “Sau đó, anh ta có nói gì không?”

“Anh ta đe dọa sẽ lấy tim phóng viên Chân.”

“Không nhắc tới Hoài Như à?”

“Không có, bởi vì Hoài Như là con tin.”

Tất cả bắt đầu xì xầm bàn luận, An Dao nói chậm rãi: “Tôi cho rằng tình thế của Hoài Như lúc ấy chưa đến mức nguy cấp nhất. Bởi vì cô ta không phải mục tiêu trong mắt Hứa Mạc.”

Ghé dự thính xôn xao. Hoài Như hoảng hốt, Dương Tư kháng nghị: “Phản đối! Đương sự không thể biết cảm xúc của Hứa Mạc. Những phán đoán này đều là ý nghĩ chủ quan của nhân chứng.”

Chân Ý hờ hững nhìn cô ta, mượn lực chống lực: “Đương sự cô cho rằng sự tình đã đến lúc cấp bách, đây cũng chỉ là ý nghĩ chủ quan của cô ta.”

Dương Tư nghẹn lời, không cứu vãn được cục diện thất bại đã đành, lại còn bị đập một cú ngược lại.

Chánh án gõ búa: “Phản đối vô hiệu.”

Dương Tư nén cơn giận ngồi xuống, vẻ hơi sốt ruột.

Chân Ý tiếp tục: “Hoài Như nói cô ta vì cứu người khác phải không?”

“Tôi không cho là vậy.”

“Tại sao?”

“Bởi vì sau khi đâm dao vào ngực cảnh sát Lâm, Hoài Như không hề dừng lại mà còn lấy tim cảnh sát Lâm ra luôn.” Mắt An Dao dâng ánh nước, lặp lại: “Cô ta không hề chùn tay!”

Lần này, phòng xử án gần như nổ tung. Dù là tự vệ hay cứu người thì có ai lại lấy tim một người sống sờ sờ mà không chút do dự, không hề nương tay chứ? Lúc đầu, Hoài Như không hề cảm thấy bất ổn, nhưng đến khi nghe thấy sống người trào dâng mới phát hiện có gì không đúng, hét lên: “Cô nói dối!”

Nhưng hành vi này chắc chắn đã vi phạm kỷ luật của tòa án, vì thế Hoài Như liên đới cả Dương Tư đều bị cảnh cáo.

Sau đó, Dương Tư đặt câu hỏi cho An Dao, không phát hiện được điểm sơ hở nào, bởi vì tất cả những gì An Dao nói đều là sự thật. Cô ta không moi được sơ suất của đối phương, ngược lại mang đến cho người ta ấn tượng An Dao là người thành thật. An Dao và Hoài Như tạo thành hai phía đối lập rõ ràng, Dương Tư thoáng cảm thấy bất an. Phiên tòa đã bước vào giai đoạn sau, nên cô ta phải mạo hiểm dùng luận điểm: Kẻ giết chết cảnh sát Lâm là Hứa Mạc, Hoài Như chỉ giết một người ắt phải chết. Vì thế, cô ta đã mời bác sĩ pháp y của Cục Cảnh sát: “Xin hỏi, nguyên nhân cái chết của cảnh sát Lâm Hàm là gì?”

“Mất tim và đau đớn.” Lâm Hàm bị đau tới chết.

Phòng xử án im lìm, Chân Ý ngồi ở chỗ luật sư, nước mắt suýt nữa tuôn rơi. Dương Tư thì rất bình tĩnh, hỏi: “Xin hỏi viên đạn của Hứa Mạc bắn vào đâu?”

“Lá lách và dạ dày.”

“Có bắn vào động mạch không?”

“Có.”

“Vì vậy dẫn tới chảy nhiều máu à?”

“Đúng.”

Dương Tư cong khóe môi như chuyện ắt phải vậy, hỏi: “Lúc bác sĩ pháp y tới hiện trường, Lâm Hàm đã chết được bao lâu rồi?”

“Gần hai tiếng.”

Dương Tư cất cao giọng: “Nếu đương sự tôi không giết anh ta, với tình trạng lá lách và dạ dày bị tổn thương động mạch chủ, liệu anh ta có thể gắng gượng được hai tiếng không?”

Bác sĩ pháp y trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng đáp: “Không thể.”

“Vì thế, dù đương sự tôi có giết anh ta hay không thì anh ta cũng phải chết.” Dương Tư vội vã điều chỉnh để giúp Hoài Như giảm hình phạt.

“Phản đối!” Chân Ý lập tức đứng dậy, dòng suy tư mạch lạc lạ thường, “Luật sư biện hộ xem nhẹ điều kiện tất yếu của việc cảnh sát Lâm ắt phải chết: Tình huống không được cứu chữa! Nếu được cứu chữa, chắc chắn anh ấy sẽ không chết.”

Dương Tư nói: “Trong tình huống đó, không ai có thể cứu Lâm Hàm!”

“Trong số con tin có một người là bác sĩ.”

“Nhưng tên bắt cóc sẽ không để cô ấy cứu chữa.”

“Về sau tên bắt cóc cho phép bác sĩ An cứu một con tin bị thương khác, chứng tỏ mọi thứ đều có khả năng cứu vãn.”

“Có thể cứu vãn là vì sự xuất hiện của bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp.”

Chân Ý cười lạnh: “Điều này cũng chứng minh Hứa Mạc không hung tàn đến mức bỏ ngoài tai lời khuyên của người khác.”

“Cô...” Dương Tư lại dính chiêu gây ông đập lưng ông.

Cô ta khẽ cắn răng, nói: “Cảnh sát Lâm bị thương nặng không thể cứu chữa, dù đương sự tôi phán đoán sai thì đó vẫn là hi sinh nhẹ nhất trong hai khả năng có thể xảy ra. Đây là lựa chọn hợp lý.”

“Không, đây là giết người.” Mắt Chân Ý lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, “Bác sĩ pháp y nói nguyên nhân tử vong của cảnh sát Lâm là bị lấy tim. Hoài Như khó thoát tội. Người sắp chết cũng không phải là người chết, mạng của họ tương đương với người sống. Tội danh giết người tương đương với mưu sát.”

Dương Tư tranh cãi: “Dù không thể nào miễn trách nhiệm, tội lỗi cũng phải nhẹ hơn.”

“Trật tự.” Chánh án gõ mạnh búa. Không khí trở nên căng thẳng. Tình huống luật sư cãi cọ trực tiếp trên tòa như vậy rất hiếm khi xảy ra.

Phiên tòa đến giai đoạn cuối, Chân Ý hỏi Hoài Như lần cuối. Lần này, cô hỏi một điều khá kỳ lạ: “Trước đó cô nói mình không quen tên bắt cóc phải không?”

“Đúng.”

“Được, xin hãy thuật lại tình cảnh cảnh sát Lâm bị bắt cóc.”

Hoài Như đã biết sợ cô, vô cùng căng thẳng, thậm chí không hiểu sao lời tư duy của Chân Ý nhanh nhẹn như vậy, chỉ có thể nói thật: “Hứa Mạc đưa anh cảnh sát hôn mê về trói lại rồi khử trùng cho anh ta.”

“Lúc anh ta trói cảnh sát Lâm, cô đang ở đâu?”

“Cô có thử xin tha cho cảnh sát Lâm không?”

“... Không có.”

“Bởi vì cách tẩm rèm nên thật ra bác sĩ An không nhìn thấy cô đang làm gì.” Câu hỏi này thật ảm ý, nhưng Hoài Như buộc phải thừa nhận: “... Phải.”

“Vậy cô có giúp đỡ Hứa Mạc trói cảnh sát Lâm không?”

“...”

Dương Tư: “Phản đối.”

Chánh án: “Đề nghị trần thuật tính tất yếu.”

Chân Ý nói lớn tiếng: “Bác sĩ pháp y chứng minh cảnh sát Lâm bị hôn mê. Trong trạng thái hôn mê, sao một mình Hứa Mạc có thể trói cảnh sát Lâm cao lớn được? Nếu cảnh sát Lâm không bị hôn mê, anh ấy sẽ phản kháng. Nhưng bác sĩ pháp y khám nghiệm cho thấy cơ thể cảnh sát Lâm không có vết thương dư thừa. Hoài Như, cô đã giúp Hứa Mạc, nhưng cô không đề cập với cảnh sát tình tiết này. Tại sao lại che giấu?” Hết lượt này đến lượt khác, ánh mắt của bồi thẩm đoàn bắt đầu phức tạp.

Mồ hôi Hoài Như vã ra đầm đìa: “Tôi... Là anh ta ép tôi.”

“Nói cụ thể một chút!”

“Anh ta đỡ cảnh sát Lâm, bảo tôi dùng dây và băng trói cảnh sát Lâm lại.”

“Anh ta ra lệnh cho cô bằng cách nào?”

Hoài Như rất cẩn thận, kiêng dè An Dao nên nói: “Ra dấu tay. Anh ta không lên tiếng mà dùng tay.”

Không ngờ Chân Ý lại nói: “Cô có thể diễn lại không?”

Cô ta làm theo, ra hiệu với cảnh sát tòa án, đưa tay chỉ vào cổ, eo, đùi, mắt cá chân, cuối cùng là tay. Chân Ý xem xong thì hỏi: “Xin hãy lặp lại một lần.”

Hoài Như ngẫm nghĩ một lát rồi chỉ lại theo thứ tự giống như vậy.

Chân Ý hỏi: “Chắc chứ?”

Hoài Như biết ắt hẳn cô có mục đích, nhưng không tài nào đoán được trọng điểm của cô, quả thực muốn nổi điên, bèn bắt chập: “Đúng.”

“Sau đó thì sao?”

“Tay tôi bị trói bằng băng dính suốt, chân chỉ có thể miễn cưỡng hoạt động, anh ta lại trói tôi vào sau tủ sắt.”

Mọi người đều không hiểu dụng ý của những câu này, cho đến khi Chân Ý hờ hững nói: “Cô không chỉ vào đâu. Băng trên miệng cảnh sát Lâm do cô tự dán lại, không phải do Hứa Mạc chỉ thị.”

Hoài Như giật mình, Dương Tư lập tức nói lớn: “Phản đối!”

Nhưng Chân Ý hoàn toàn phớt lờ, giọng lớn hơn nữa, “Hứa Mạc không có lý do bịt miệng một mình Lâm Hàm! Tại sao cảnh sát Lâm bị bịt miệng chứ?”

Chân Ý nghiêm giọng tố cáo, mắt đỏ lên, “Bởi vì lúc cô trói anh ấy, anh ấy đã tỉnh lại và nhận ra cô là đồng phạm!”

Giờ khắc này, cô chợt nhớ tới ánh mắt kinh ngạc và không cam lòng của Lâm Hàm khi nhìn chằm chằm Hoài Như trước lúc chết, và câu “Chân Ý, cô...” còn dang dở ấy. Mắt cô đong đầy nước mắt, nghiêng rặng: “Tại hiện trường, chính cô đã tiết lộ Lâm Hàm là cảnh sát, tôi là phóng viên. Cô đang báo tin cho Hứa Mạc!”

Dương Tư lại phản bác: “Phản đối!”

Nhưng Chân Ý hoàn toàn không coi cô ta ra gì, cầm chứng cứ trên bàn, tốc độ nói cực nhanh: “Cô nói đời sống cô nghèo khó, cô không quen Hứa Mạc, nhưng trong tài khoản liên danh tại ngân hàng Citibank của cô và em trai lại có trên cả triệu bằng Anh. Trong bốn năm qua, Hứa Mạc chuyển tiền vào tài khoản của cô mấy chục lần. Cô dám nói hai người không quen biết ư?”

Hoài Như đã chuẩn bị từ trước, cố gắng điềm tĩnh nói: “Đó là khoản tiền công ích Hứa Mạc quyên góp cho em trai tôi, chúng tôi không biết người quyên góp là ai, tôi không quen anh ta.”

Lúc đầu, khi phía khởi tố đưa ra bằng chứng này, Dương Tư đã nghĩ đến chuyện để Hoài Như thừa nhận có quen biết Hứa Mạc hoặc nói dối là quan hệ yêu đương. Thế nhưng, trong lòng Hoài Như có điều mờ ám, nhất quyết dùng lý do mình nghĩ ra để khẳng định nói là không quen biết.

Nhưng Chân Ý quá thông minh, trước đó không hề đề cập tới chứng cứ này, đến khi đã xây dựng cho mọi người ấn tượng Hoài Như không thành thật mới đột nhiên nhắc tới. Giờ phút này, lý do thoái thác ấy kết hợp với hàng loạt sơ hở trước đó càng khiến cô ta không đáng tin. Hoài Như không còn sức trở tay, nhưng câu hỏi của Chân Ý như cơn vũ bão, vẫn chưa kết thúc: “Hoài Như, cô chạy trốn khỏi tầng hầm bằng cách nào vậy? Theo lời khai, cô nói mình đã vùng vẫy thoát khỏi dây trói và băng dán. Đây là băng dán phát hiện được ở hiện trường, trên đó có mảnh da và dấu vân tay của cô. Hãy xem vết cắt của nó đi!”

Trên máy chiếu của tòa án xuất hiện hình ảnh. “Băng dán hoàn toàn không có dấu vết ghì kéo và giã giữa mà chỉ có vết cắt gọn ghẽ. Cô không tự giã thoát mà là Hứa Mạc thả cô đi. Hai người là đồng bọn!”

Dương Tư ngạc nhiên, cô ta cũng đã xem ảnh hiện trường phía khởi tố cung cấp, nhưng cô ta không chú ý tới chi tiết này, cũng không ngờ mình bỏ sót vết cắt của băng dán. Hoài Như thì kinh hãi như hóa đá, há miệng cứng họng. Rõ ràng cô ta đã mang băng dán đi rồi, chẳng lẽ còn bỏ sót một mảnh giữa bóng tối ư?

Quả nhiên, Chân Ý không bỏ qua chi tiết nào cả, kỹ càng hơn nữa: “Trừ miếng này ra, tất cả băng dính dùng để dán và trôi cô đều không có ở hiện trường. Cô đã mang chúng đi rồi! Theo miêu tả của bản thân cô, cô hoảng sợ vô cùng, xin hỏi cô có tâm tư thu lại băng dính chứ?”

Cô ném túi vật chứng lên bàn “bộp” một tiếng, lại cầm lên một quyển sổ: “Đây là nhật ký của cảnh sát Lâm.”

Dương Tư gần như sục đố: “Vật này không nằm trong danh sách chứng cứ, tôi phản đối!”

“Đây là vật rạn sáng nay vợ Lâm Hàm mới phát hiện rồi đem đến. Cô giữ im lặng cho tôi!”

Chân Ý mắng một tiếng khiến Dương Tư cứng họng trở mắt, mặt đỏ tới tận mang tai. Cô ta chưa từng nhục nhã như vậy. Nhưng Chân Ý không nhìn cô ta nữa, bước thẳng đến trước mặt Hoài Như, vẻ mặt nghiêm nghị: “Hôm anh ấy tới bệnh viện điều tra cái chết của Hứa Thiến đã trông thấy hiện tạc của cô ấy, người được hiến là em trai cô – Hoài Sinh. Anh ấy nghi ngờ cô lợi dụng thói quen sinh hoạt và tính tình của Hứa Thiến để giết chết cô ấy, nhưng không có chứng cứ. Khi đó anh ấy lại thấy giấy hiến tạc của một bệnh nhân khác tên Từ Tiểu, người được nhận tạc cũng là em cô. Anh ấy điều tra được cô đã đối chiếu tủy xương với Từ Tiểu và kết quả hoàn toàn phù hợp. Thế nhưng cô đã che giấu, không chịu cứu Từ Tiểu, cuối cùng dẫn đến bệnh tình Từ Tiểu chuyển biến xấu và qua đời. Thận cô ấy quyên cho em trai cô. Cô biết cảnh sát Lâm đã điều tra, chủ động tìm anh ấy, muốn hỏi lộ anh ấy để anh ấy không nói cho Hoài Sinh biết chuyện cô thấy Từ Tiểu chết mà không cứu. Hoài Sinh quá yêu Từ Tiểu nên sẽ từ chối thay thận, sẽ hận cô. Cảnh sát Lâm hoàn toàn không muốn nói ra sự thật, cũng không muốn quấy nhiễu em trai cô thay thận, anh ấy còn khuyên cô sau này đừng làm việc sai trái nữa. Người như vậy lại...”

Chân Ý há miệng, nước mắt tuôn rơi. Cô gơ quyển nhật ký với nét chữ rõ ràng kia lên, không dùng nổi cơn run rẩy, nước mắt rơi lã chã, cố dần lại, nghẹn ngào từng chữ: “Người cảnh sát tốt như vậy nhưng lúc đầu cô nói không quen anh ấy, về sau lại thừa nhận. Người cảnh sát tốt như vậy nhưng cô cố ý tiết lộ

chức danh của anh ấy khiến Hứa Mạc nổi sùng. Người cảnh sát tốt như vậy nhưng cô cố ý giết anh ấy, moi tim lúc anh ấy còn sống sờ sờ!”

Phòng xử án tĩnh lặng như vùng đồng quê mênh mông, chỉ có giọng nói chứa chan nỗi bi thương của Chân Ý quanh quẩn khắp chốn mang theo từng câu từng chữ đầm máu và nước mắt. Tiếng nức nở khẽ khàng của vợ Lâm Hàm nơi ghế dự thính thôi thúc tâm can con người.

Phía bồi thẩm đoàn có người rơi nước mắt, Hoài Như gần như nổi điên, nín lấy ghế nhân chứng mắng chửi: “Các người vu oan cho tôi! Sở Tư pháp các người vu oan tôi, hãm hại tôi! Tôi không làm vậy!”

Chân Ý không dẫn nỗi cảm xúc nữa, cầm xấp tài liệu trên bàn nện mạnh vào đầu Hoài Như.

Người nào người nấy khiếp sợ. Hành vi si nhục trước mặt mọi người thế này chưa từng xuất hiện trước tòa.

Giọng Chân Ý run rẩy, ác liệt đến gần như khản đặc: “Đây là hồ sơ so sánh tủy của bệnh viện. Đây là biên lai chuyển tiền tới tài khoản ngân hàng Citibank. Đây là mười mấy trang nhật ký của Lâm Hàm. Đúng! Lúc viết nhật ký, Lâm Hàm đã biết trước anh ấy sẽ bị đưa súc sinh như cô moi tim, để rồi nhật ký của mình sẽ ra làm chứng!!!”

Từng trang giấy trắng xóa đập mạnh lên đầu Hoài Như, bay múa đầy trời. Tóc cô ta rối tung, ngây người như phỗng, suy sụp ngã xuống ghế nhân chứng, biết rõ không thể xoay chuyển được nữa. Bả vai Dương Tư cũng suy sụp, không nổi giận.

Phòng xử án tĩnh mịch như đêm thâu, căn phòng chứa trăm người mà không có một tiếng động. Có người rung rung, có người trầm mặc.

Chánh án yên lặng hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Luật sư khởi tố, xin hãy chú ý hành vi cử chỉ của mình.” Thậm chí câu nói ấy cũng đượm nỗi bi thương vô tận.

Tĩnh lặng. Thật ra giờ phút này sẽ không có ai trách cô.

Chân Ý mặc bộ vest màu đen, trông rất đỗi mảnh mai gầy gò, nhưng sóng lưng lại thẳng tắp. Đôi má trắng ngần hướng lên, ngẩng cao đầu, mặt giàn giụa nước mắt. Cô cố gắng ổn định giọng nói, đồng dục tuyên cáo từng câu từng chữ: “Phía khởi tố không báo trước cho luật sư bào chữa chứng cứ cuối cùng, luật sư bào chữa và đương sự có quyền thuê chuyên gia đối chiếu nét chữ giám định, có quyền chất vấn chứng cứ, có quyền xin mở phiên tòa phúc thẩm. Phía khởi tố bảo lưu quyền thẩm tra việc thuê chuyên gia đối chiếu nét chữ của đương sự...”

Phía khởi tố cho rằng, trong tình huống an toàn nhân thân không chịu uy hiếp, bị cáo Hoài Như đã giết chết cảnh sát Lâm, đồng thời nguy tạo thành bị ép buộc giết người. Hành vi phạm tội rõ ràng, nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực. Căn cứ quy định tại khoản 1 điều 2 Điều lệ hành vi phạm tội giết người,

“Bị cáo có ý đồ xấu, rắp tâm giết người, kết quả giết chết người này”, phạm tội mưu sát!”

Phiên tòa nghỉ giữa giờ. Chân Ý vào phòng vệ sinh, mới mở vòi nước tay đã bắt đầu run lên. Cô cúi đầu, nước mắt rơi vào bồn rửa tay như chuỗi trân châu đứt dây. Lâm Hàm là một người cảnh sát tốt như thế. Cô hít mũi thật mạnh, vươn tay hứng nước rửa mặt. Khuôn mặt dập dính bởi quá nhiều vệt nước mắt khi này đã trở nên sạch sẽ hơn khi hắt nước lạnh lên. Cô rút khăn tay lau nước trên mặt, chuẩn bị ra ngoài thì bắt gặp Dương Tu bước vào.

Dương Tu rất chán nản. Cô ta chỉ là luật sư nên không bị trách móc nặng nề như Hoài Như. Nhưng phóng viên và người dân ở ghế dự thính đều ca ngợi biểu hiện của Chân Ý, bàn luận về sự bi hùng của cảnh sát Lâm cùng với chuyện Chân Ý trúng hai phát súng cũng không chịu bị uy hiếp giết Lâm Hàm. Cũng có người chửi rủa Hoài Như nhưng không ai nhìn thấy cô ta. Cô ta hoàn toàn bị coi thường. Dương Tu cúi đầu: “Chân Ý, Hoài Như và tớ đã bàn bạc rồi, cô ấy không muốn mở phiên tòa phúc thẩm. Cô ấy biết nhật ký của Lâm Hàm là thật. Cậu nói đúng, lúc cô ấy chủ động trói Lâm Hàm, anh ta đã tỉnh lại và biết cô ấy là đồng bọn.”

Mặt Chân Ý không có cảm xúc gì, chỉ thờ ơ “ờ” một tiếng.

Dương Tu dò hỏi: “Tớ vẫn muốn thử xin giảm hình phạt cho cô ấy.”

“Ừ.”

Chân Ý không chút bận tâm khiến cô ta không biết đường đâu mà lần, hỏi tiếp: “Còn cậu?”

“Kiên trì với hình phạt chung thân.”

Dương Tu không ngờ cô cố chấp như vậy, vẻ mặt băn khoăn: “Trên tòa, cậu biểu hiện tốt nhất rồi, trở thành tiêu điểm giữa phòng xử án, cũng nhận được hết thảy mọi thứ cậu muốn rồi, còn muốn gì nữa?”

Chân Ý quay lại, ánh mắt hơi lạnh: “Không, điều tớ muốn chỉ có một, là Hoài Như bị phạt tù chung thân.”

“Chân Ý, hà tất chứ? Hoài Như làm mọi chuyện cũng chỉ vì em trai cô ấy, cô ấy cần...”

“Cô ta cần gì đều không liên quan đến tớ.” Chân Ý ngắt lời, “Cậu nói động cơ giết người của đương sự cho tớ biết thế này, liệu có sao không?”

“Cậu...” Dương Tu thấy thái độ của cô vẫn kiên quyết, càng cuống lên: “Sao cậu vô tình như thế? Tại sao không thương hại chứ?”

Chân Ý suýt nữa cười lạnh: “Dương Tu, tớ trông giống Thánh mẫu vậy sao? Cái từ thương hại này chỉ để lại cho người đáng được thương hại.”

“Chị em Hoài Như cũng rất đáng thương. Họ cũng sống rất vất vả.”

“Đáng thương hơn nữa cũng không thể trở thành cái cơ giết người!” Chân Ý không kìm được mà nói lớn tiếng, “Trên đời này có rất nhiều người sống vất vả, nhưng không phải ai cũng đi giết người. Hơn nữa, Dương Tư à, cậu tự hỏi lại lòng mình đi, thứ cậu quan tâm rốt cuộc là Hoài Như hay là danh tiếng của mình?”

Dương Tư giật thót.

“Dương Tư, cậu biết tại sao cậu thua không?” Chân Ý chậm rãi hỏi, “Cậu đã khóc vì người xa lạ chưa, cậu đã khóc vì đương sự của mình chưa?”

Dương Tư không hiểu.

“Cậu hiểu ý nghĩa thật sự của thương hại không? Nhìn thấy người vô tội chết thảm, nhìn thấy người mẹ già cả rơi lệ, cậu có đau lòng chua xót không dù cậu chẳng hề quen họ?”

Dương Tư cãi lại: “Tớ không thích khóc như cậu.”

“Không phải vậy. Con người nên kiên cường với bản thân, nhưng đối với người khác thì phải có một tấm lòng dịu dàng, một trái tim biết rơi lệ. Còn cậu, vừa hay trái ngược.” Chân Ý nói, “Từ trước đến nay, vụ án nào cậu cũng coi trọng mức độ chú ý của dư luận, cậu vốn chỉ muốn làm sao để nổi tiếng. Ví dụ như lần này, cậu hoàn toàn không nghĩ hết cách biện hộ cho Hoài Như. Hình băng dính vốn nằm trong chi tiết hiện trường mà phía khởi tố đã cho cậu từ trước, cậu lại không chú ý. Lúc tớ lấy nó làm chứng cứ, cậu thậm chí không phản bác được câu nào.”

Dương Tư cắn răng im lặng.

“Lúc ra tòa, tâm trạng cậu là gì, biểu hiện trước ông kính ư? Hà...” Chân Ý bật cười, “Biết tâm trạng của tớ là gì không? Để biện hộ cho đương sự, tớ tuyệt đối không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, tuyệt đối không giữ lại chút hơi sức nào và lại càng không từ bỏ một tia hy vọng nào. Sau lưng tớ chỉ có đương sự thôi. Còn cậu, sau lưng cậu toàn là ánh đèn flash. Hoài Như chọn cậu làm luật sư biện hộ thì xem như cô ta đã nhìn lầm người rồi.”

Mặt Dương Tư đỏ tới mang tai, khẽ mấp máy khóe miệng: “Bây giờ tớ đang tranh thủ cho cô ấy đấy.”

“Tác dụng của luật sư là ở trên tòa án.” Giọng Chân Ý lạnh tanh, “Dương Tư, nếu hôm nay luật sư biện hộ cho Hoài Như có trình độ như Doãn Đặc, phiên tòa này Hoài Như sẽ không thua dễ dàng như thế đâu. Biểu hiện của tớ hôm nay có một nửa là thành quả của cậu.”

Sắc mặt Dương Tư tái nhợt: “Tớ chỉ đang cố gắng để được như cậu.”

“Không giống đâu, Dương Tư, chúng ta khác nhau. Cậu không bao giờ giống tớ được. Bởi vì...” Cô kéo cửa bước đi, giọng nói lạnh nhạt đầy vẻ khinh miệt, “So với tớ, cậu kém xa.”

Phiên tòa tiếp tục, người dân và giới truyền thông vẫn tụ tập đầy ghé dự thính. Không khí trật tự trang nghiêm, không một tiếng động. Khuôn mặt mọi người không hề có sự đồng tình dành cho Hoài Như. Bao nhiêu ngày qua, Hoài Như liên tục tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông, khiến bọn họ xoay vòng trong giả tạo. Trước đó cô ta đáng thương biết bao, giờ này lại đáng hận biết nhường nào. Dương Tư như bị vật nhọn chĩa vào lưng, dù không quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được làn sóng lạnh nhạt của mọi người. Chân như nhũn ra, cô ta cố gắng đứng thẳng người, giọng nói không chút hơi sức: “Đương sự Hoài Như của tôi thừa nhận tính hữu hiệu của nhật ký và những chứng cứ khác, đồng thời từ bỏ quyền thuê chuyên gia giám định nét chữ.”

Vừa dứt lời, mọi người “ồ” lên. Dương Tư cắn răng, đấu tranh lần cuối: “Sau khi cảnh sát Lâm bị trúng đạn, hai giờ sau cảnh sát mới đến, con tin còn lại không có khả năng thuyết phục Hứa Mạc đổi ý. Cảnh sát Lâm vốn bị mất máu quá nhiều, sẽ chết trong thời gian ngắn. Đương sự tôi giết một người ắt phải chết nên phía tôi xin được giảm nhẹ hình phạt.”

“Phản đối!” Chân Ý đứng bật dậy, giọng tựa cơn gió, không hề nể nang, “Hứa Mạc nổ súng và Hoài Như đâm dao, hai hành động có tính chất như nhau. Đưa ra một ví dụ đơn giản, hai tên cướp ngân hàng cùng nổ súng giết chết bảo vệ, rốt cuộc đạn của ai giết chết anh ta, điều này không quan trọng. Bởi vì hai tên cướp cùng phạm tội nên họ đều phải chịu trách nhiệm cho cái chết của anh bảo vệ! Trong vụ án này, Hoài Như là đồng phạm của Hứa Mạc nên giống như Hứa Mạc, cô ta cũng phải chịu trách nhiệm cho cái chết của cảnh sát Lâm. Thậm chí, sau khi Hứa Mạc nổ súng, vết thương trên người cảnh sát Lâm còn có thể cứu vãn, nhưng Hoài Như đã gây ra cái chết tức thì cho cảnh sát Lâm. Hành động móc tim người của cô ta quá tàn bạo, không thể dung tha. Phía khởi tố kiên quyết yêu cầu hình phạt chung thân.”

“Cô...” Dương Tư muốn phản bác, nhưng đứng trước bao ánh mắt căm thù của tất cả mọi người, cô ta không nói nổi một câu. Cuối cùng Chánh án tuyên bố tạm nghỉ, bồi thẩm đoàn vào trong bàn bạc.

Trong thời gian chờ đợi, người ở phòng xử án dần dần trở nên sốt ruột, không khí nóng lên từng độ. Ai ai cũng ngهنển cổ mong đợi, thấp thỏm nhìn quanh, chờ đợi phán quyết cuối cùng. Cho đến khi Chánh án và bồi thẩm đoàn trở lại phòng xử án, tiếng bàn tán xôn xao mới lập tức im bật, ánh mắt mọi người tụ lại một điểm duy nhất. Chánh án gõ búa, không gian im ắng.

“Tất cả đứng dậy!” Giữa phòng xử án, vị trí bị cáo, những người ăn mặc khác nhau với độ tuổi và giới tính khác biệt ào ào đứng dậy.

Chánh án nghiêm trang đọc to: “Toàn bộ bồi thẩm đoàn đều bỏ phiếu thông qua, bị cáo Hoài Như bị khởi tố mưu sát cảnh sát Lâm Hàm, cách thức gây án tàn nhẫn, chứng cứ phạm tội rõ ràng, bị nghi ngờ ngụy tạo chứng cứ, không tự thú sám hối. Bồi thẩm đoàn quyết định đây là hành vi phạm tội mưu sát.”

Hoài Như ngây người như phỗng, rũ rượi ở ghé bị cáo.

“... Căn cứ theo điều 2 thuộc Điều lệ xâm phạm thân thể của thành phố K: Người bị phán quyết phạm tội mưu sát sẽ bị phạt tù chung thân...”

Trong thoáng chốc, ánh đèn flash trong phòng xử án lóe lên như dải ngân hà. Ghế dự thính dậy lên tiếng vỗ tay như sấm. Sóng lưng Chân Ý thẳng tắp, cô đứng ở ghế luật sư, siết chặt nắm đấm, nước mắt tràn mi.

Chánh án tuyên bố kết thúc phiên tòa.

Chân Ý xoay người chạy về ghế dự thính, phóng viên ở khu truyền thông nhào người trên lan can, nhao nhao đưa micro phỏng vấn. Cô không buồn quan tâm, sải bước đi tới hàng ghế cuối cùng. Ngôn Cách đã đứng dậy, ánh mắt tập trung vào cô, từ xa đến gần. Tầm mắt cô mơ hồ, nước mắt rung rung, bỏ nhào vào lòng anh, níu lấy áo vest của anh, cuối cùng òa khóc. Đôi mắt Ngôn Cách trầm lắng hẳn, cúi đầu kê sát mặt cô, ôm thân thể run rẩy vì khóc của cô. “Không sao nữa rồi, Chân Ý, không sao nữa rồi.”

Anh biết rõ cái chết của Lâm Hàm vẫn là nỗi đau trong lòng cô, chợt nhớ lại đêm đó khi cứu cô từ tầng hầm cô đã vui đầu không để anh trông thấy mặt, nghẹn ngào nói: “Lỗi của em, em không nên xuống xe.”

“Chân Ý, em đã làm tốt nhất rồi.” Anh áp vào tai cô, giọng rất khẽ, nhưng đầy sức mạnh, từng chữ gõ nhịp vào lòng cô. Mãi đến lúc vợ và bố mẹ Lâm Hàm bước đến, cô mới thôi khóc.

Trước lời cảm ơn của họ, Chân Ý xấu hổ không chôn dung thân, lấy một tấm danh thiếp trong túi đưa cho họ, thành khẩn nói: “Đây là đại luật sư dân sự giỏi nhất thành phố K, cháu có chơi với anh ấy nên đã nhờ anh ấy giúp hai bác kiện Hoài Như, mở phiên tòa bồi thường dân sự. Khoản tiền kêch xù trong tài khoản ngân hàng của Hoài Như đã bị đóng băng, không thể xuất hiện tình huống mất khả năng bồi thường đâu. Đại luật sư này bảo đảm các khoản tiền như tiền dưỡng lão của hai bác, tiền nuôi nấng đứa trẻ cùng với tiền đền bù tổn thất tinh thần, ít nhất cũng có thể được bồi thường mấy triệu. Mặc dù tiền không thể đổi lại tính mạng của cảnh sát Lâm, nhưng hy vọng có thể bù đắp phần nào cuộc sống vất vả sau này của mọi người.”

Vợ Lâm Hàm nhận lấy danh thiếp, roi nước mắt gật đầu. “Trước khi cảnh sát Lâm bị giết, từng thì thảo bảo tôi... ra tay...” Nước mắt Chân Ý lại tuôn rơi, “Anh ấy là một cảnh sát tốt, ghi tạc chức trách của mình, cố gắng hết sức bảo vệ dân thường. Tôi sẽ viết thư xin chính phủ trao quân hàm khen ngợi cảnh sát Lâm.”

Rời khỏi tòa án, Tư Côi và đồng nghiệp của cô đều chờ ở hành lang. Thấy Chân Ý ra ngoài, Tư Côi giàn giụa nước mắt nhào tới ôm chặt Chân Ý, nước

mắt chảy ròng ròng: “Chân Ý, cảm ơn, cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu đã giúp Lâm Hàm nhắm mắt!”

Đồng nghiệp của Lâm Hàm, những người đàn ông với khuôn mặt kiên nghị, không cầm được làn nước ngân ngấn trong đôi mắt.

Tư Côi khóc xong, buông Chân Ý ra, gạt lệ, hắng giọng hô: “Chào!”

Mười mấy người cảnh sát giậm gót chân, đồng loạt đứng nghiêm, kính chào theo nghi thức quân đội. Họ đứng thẳng lưng, cánh tay vươn thẳng, đôi mắt rung rung kiên cường và cương nghị. Không chỉ kính trọng Chân Ý, họ càng kính trọng người chiến hữu đã hi sinh. Lòng ngực Chân Ý chấn động, cảm xúc được gột rửa, há miệng nhưng không biết nói sao. Cuối cùng cô cúi gập người 90 độ trước họ.

Tư Côi đứng thẳng, khóc không thành tiếng. Biện Khiêm ôm chặt cô. Anh ngẩng đầu nhìn Chân Ý, hốc mắt hoen đỏ, nói: “Chân Ý, em làm tốt lắm.”

Chân Ý lắc đầu, nói khẽ: “Em nên cảm ơn anh.”

Cônghe Doãn Đặc nói Biện Khiêm đã chủ động viết thư cho Sở Tư pháp đề cử cô. Sự giúp đỡ tận tình của anh đã giúp cô trở nên nổi tiếng trong khoảng thời gian ngắn. Bởi vì có khởi đầu tốt đẹp nên con đường của cô mới êm ả như thế, lần này mới thành công như thế. Cũng nhờ anh động viên và giúp cô lấy lại giấy phép, cô mới có thể bắt đầu trở lại.

Chân Ý rời khỏi tòa án theo cửa sau, không tiếp nhận bất cứ lời mời phỏng vấn nào của giới truyền thông. Sau khi nghỉ lại ở khách sạn Hilton gần tòa án, cô đối chiếu lời khai với An Dao và Ngôn Cách. Vụ án An Dao gây thương tích cho người khác đã giải quyết xong từ hai ngày trước. Nhà họ Ngôn mời luật sư rất giỏi cho cô ấy nên cuối cùng được phán là gây thương tích do tự vệ, phóng thích vô tội. Tiếp theo là phiên tòa xét xử Ngôn Hủ, Chân Ý sẽ mời cô ấy ra tòa làm chứng. Trước đó, An Dao biểu hiện trước tòa khá tốt, Chân Ý hoàn toàn yên tâm với cô ấy. Chân Ý theo Ngôn Cách lên tầng. “Anh muốn nghỉ ngơi trước hay nằm đối chiếu lời khai?”

Cô vừa vào phòng đã treo biển “Xin đừng làm phiền” lên cửa, bước nhanh tới kéo sofa đến trước cửa sổ sát đất rồi kéo tấm rèm mỏng màu trắng lại. Ánh mặt trời mờ lung, căn phòng ngập tràn những tia sáng ấm áp chứ không chói chang.

“Không cần.” Ngôn Cách đi tới bên cửa sổ sát đất, nhìn thế giới phồn hoa bên ngoài qua lớp lụa trắng rồi quay đầu nhìn cô. Cô đã ngồi xuống, nhanh chóng chỉnh sửa lại tài liệu, chủ yếu là lời khai của anh. Ngôn Cách thâm nghĩ, thật ra chứng cứ của cô đã đầy đủ, nhất định sẽ chiến thắng vụ án của Ngôn Hủ. Nhưng không hiểu vì sao cô lại căng thẳng đến vậy. Bàn tay bé nhỏ cầm bút hơi run. Còn đang mải nhìn, anh nghe cô gọi: “Ngôn Cách, anh lại đây.”

Anh đi hai bước, đứng lại trước mặt cô, cúi đầu nhìn giấy trắng chữ đen trên bàn. Cô ngồi, anh đứng. Ngón tay cô và chiếc bút đều linh hoạt như múa trên tờ

giấy, tốc độ nói rất nhanh, có thể nghe thấy nổi thấp thỏm: “Nói chỗ này phải chú ý ngữ điệu, nói chỗ này phải chú ý tốc độ...”

Anh làm gì có vấn đề ở ngữ điệu hay tốc độ nói, nhưng bất cứ việc gì cô dặn dò đến tai anh đều trở thành từng lời hứa hẹn chân thành: “Ừ.”, “Ừ.”

Mỗi một câu cô đều ngẩng đầu liếc nhìn anh. Dưới ánh mặt trời dịu êm, đường cong nơi sống mũi anh hoàn mỹ vô cùng, như một bức tượng điêu khắc. Khuôn mặt thanh tú mà tái nhợt rất tập trung, có thể thấy anh đang chăm chú nghe từng câu cô nói.

Ánh mặt trời chéch choáng, cách lớp lụa mỏng, con phố phồn hoa dưới tòa nhà cao tầng như chìm dưới đáy nước, tiếng ồn ã trở nên mờ lung. Trong một mét ánh dương này, chỉ có giọng nói nhanh nhẹn và trong trẻo của cô: “Ngôn Cách, anh nhớ nhé, lúc làm chứng đừng luống cuống.”

“Chú ý đừng căng thẳng.”

“Nếu đối phương hỏi vấn đề bất ngờ, đừng hoảng loạn.”

“Luống cuống”, “căng thẳng”, “hoảng loạn”, những từ này rất thích hợp với “Ngôn Cách”. Anh ung dung phối hợp lắng nghe, chỉ nói câu: “Ừ, biết rồi.” Anh dùng chất giọng vừa như đồ sứ vừa như ánh mặt trời biếng nhác, chuyên tâm chờ đợi được trả lời. Trái lại, cô chợt quên mất từ ngữ, không biết phải dặn dò gì thêm. Cô vội vàng lật trang giấy loạt soạt, vừa giở tài liệu vừa nhẹ nhàng hít thở, nhưng chân thì vẫn đang run rẩy.

Anh cúi đầu nhìn cô, cuối cùng hỏi: “Chân Ý, em đang lo lắng gì vậy?”

Cô sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt hơi mơ màng, một lát sau lại cúi đầu, vén làn tóc rơi bên tai, giọng vừa khẽ vừa nhỏ: “Em sợ họ ức hiếp anh.”

Trong khoảnh khắc, thế giới chợt tĩnh lặng. Ngôn Cách nhìn cô vài giây mới khẽ nói: “Chân Ý, anh không yếu ớt như vậy.”

“Em biết, nhưng...” Âm cuối im bật, cô không nói tiếp.

“Em phải tin anh, Chân Ý.”

Cô “ừ” một tiếng. Không phải cô không tin khả năng của anh, nhưng trên tòa khó tránh khỏi việc bị đào bới những chi tiết vụn vặt, cộng thêm nhiều người dõi mắt theo như vậy, cô e với tính cách vốn có anh sẽ thấy không thoải mái.

Anh đút tay vào túi, quay người đứng thẳng, hỏi tiếp: “Họ có nhanh mồm nhanh miệng như em không?”

“Khác nhau mà.” Chân Ý bặm môi, hơi tủi thân, còn có phần bá đạo, “Em nói được nhưng người khác thì không.”

“... Phải... Em nói được còn người khác thì không.” Anh nhìn bầu trời màu xanh nhạt ngoài cửa sổ, chậm rãi nói. Anh thừa nhận.

Một lúc lâu sau, cô lục lọi trong lòng một lượt rồi nói: “Không còn gì để dặn dò nữa.”

“Em nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi.” Ngôn Cách nói, xoay người đi ra phòng khách.

Chân Ý thật sự rất mệt, phiên tòa này đã tiêu hao quá nhiều sức lực của cô. Cô nằm lên giường nhắm mắt lại mới phát hiện mình mệt mỏi quá độ, mắt khóc sung vù, cảm thấy toàn thân đều rất khó chịu, buồn ngủ và kiệt sức.

Ngôn Cách nhanh chóng trở lại, tay cầm hai chiếc túi nhỏ, ngồi bên giường liếc nhìn đôi mắt đỏ au của cô, nói: “Nhắm mắt lại.”

Chân Ý ngẩng đầu lên nhìn, rồi ngoan ngoãn nằm xuống: “Sao trong khách sạn lại có túi trà đá?”

Anh đắp túi trà lên mắt cô, vươn người vuốt thẳng thơm góc túi, nói: “Bảo người chuẩn bị từ trước rồi. Biết em sẽ khóc mà.”

Giữa bóng tối, giọng anh rơi trên đỉnh đầu, trầm thấp êm tai cực kỳ. Mắt cô lập tức mát lạnh sáng khoái, chớp mũi phảng phất hương trà xanh, vẫn vương, thoải mái đến thấu lòng. Đầu óc đương hỗn loạn trở nên tinh tường. Nghe anh hồ hững nói: “Mắt đau sẽ dễ nhức đầu... Đắp một lúc rồi ngủ, tỉnh lại sẽ hết sung.”

“Sao anh đoán được em sẽ khóc?” Cô thả lỏng người nằm trên giường, cảm thấy uất ức vô cùng, nửa giây sau lại thêm chút buồn bã, “Có phải anh cảm thấy em rất thích khóc không? Người ta nói con gái đừng thường xuyên khóc trước mặt con trai, khóc nhiều nước mắt sẽ không quý giá nữa.”

Anh chỉ nói: “Xem người đó là ai đã.”

Cô quay đầu theo phản xạ có điều kiện, lại vội vàng giữ lấy túi trà. Trong bóng tối, anh giữ thẳng đầu cô: “Đừng lộn xộn.”

Cô hỏi: “Em tưởng anh nói phải xem là việc gì chứ.”

Anh lặp lại một lần: “Phải xem là ai.”

Bởi vì là Chân Ý, nên mỗi giọt nước mắt đều rất quý giá, từng giọt từng giọt, đều vô cùng quý giá.

Thật ra, so với vụ án của Lâm Hàm, vụ Hứa Mạc bị giết không thu hút được sự chú ý như vậy. Nhưng bởi vì phiên tòa kia quá kinh thiên động địa, nên không khí của phiên tòa này không hề thua kém lần trước, thậm chí còn náo nhiệt hơn. Giới truyền thông và công chúng không hện mà cùng chú ý tới Chân Ý. Mọi người rất quan tâm tới luật sư Chân vì lần trước cô còn hợp tác với công tố viên, mà lần này lại đứng ở phía đối lập tiến hành tranh luận. Trong thời gian đợi lên tòa, Chân Ý gặp Doãn Đặc, trò chuyện với anh: “Trong vụ Hứa Mạc bị giết, Hoài Như là nhân chứng của bên khởi tố, nhưng sau phiên tòa trước vẫn không hủy bỏ à?”

“Anh cũng biết ấn tượng của bồi thẩm đoàn về cô ta đã suy giảm, nhưng chỉ có mỗi nhân chứng đó thôi. Cô ta đã thấy Ngôn Hủ kéo Hứa Mạc xuống nước.

So sánh với đoạn ghi âm tự thú của Ngôn Hủ, những gì Hoài Như nói rất ăn khớp.” Doãn Đặc dừng lại, “Đoàn công tố đã thông qua biểu quyết cho phép Hoài Như ra tòa.”

“Hoài Như phối hợp với bên khởi tố làm chứng liệu có lợi ích gì không?”

Doãn Đặc nhướn mày đầy ý tứ, chỉ nói: “Dù ở vị trí nào, mỗi người thuộc phía khởi tố đều có quy tắc làm việc của mình.”

Chân Ý không để tâm, ngược lại cô phải tặng Hoài Như một món quà lớn. Cô nhìn anh hồi lâu, không thể nhịn cười.

“Cười gì chứ?”

“Không có gì, chẳng qua cảm thấy lần này sẽ thoải mái hơn lần trước.”

Chân Ý day mũi, vẫn buồn cười. Sau phiên tòa, e rằng công tố viên Doãn sẽ bị Chánh án khiển trách một trận.

Bên khởi tố buộc tội Ngôn Hủ cố ý giết người, vì đã tự thú nên có thể giảm nhẹ hình phạt. Còn luật sư biện hộ Chân Ý lại đưa ra lập trường là biện hộ vô tội. Sau khi bên khởi tố tuyên đọc thư tố cáo, người đầu tiên bị xét hỏi là Ngôn Cách – người đại diện cho Ngôn Hủ.

Chân Ý hỏi trước, hai người một hỏi một đáp, phối hợp không chê vào đâu được.

“Xin hỏi anh có quan hệ thế nào với đương sự?”

“Anh trai sinh đôi.”

“Tại sao đương sự không thể ra tòa mà cần anh thay mặt?”

“Em tôi gặp tai nạn, đã gần một tháng rồi vẫn chưa tỉnh lại.”

“Tại sao lại gặp tai nạn?”

“Em tôi lái xe quá tốc độ, không không chế được nên bị lật xe.”

“Anh ấy lái xe làm gì, tại sao lại lái nhanh thế?”

“Em tôi vội vã muốn đi tự thú.”

Câu nói vừa dứt, người ở ghé dự thính lập tức tập trung.

“Tự thú?” Chân Ý rất giỏi nắm bắt cảm xúc của người nghe, cố ý lặp lại một lần.

“Đúng, tự thú.”

“Ngày thứ hai sau khi Hứa Mạc qua đời, đương sự mới gặp tai nạn, phải vậy không?”

“Đúng.”

“Tại sao lúc đó không tự thú luôn, về sau lại vội vã lái xe đi như vậy?”

“Bởi vì em tôi không biết nó giết chết Hứa Mạc.” Ngôn Cách bình tĩnh nói.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Chân Ý hỏi: “Sao lại nói “không biết mình giết Hứa Mạc”?”

“Em tôi tưởng lúc đẩy Hứa Mạc xuống nước, Hứa Mạc đã chết rồi. Nó tưởng nó chỉ thay đổi hiện trường thôi.”

Lần này, phòng xử án bàn tán xôn xao, mọi người chụm đầu ghé tai. Đây là lần đầu tiên họ nghe có chuyện như vậy. Điều Chân Ý muốn chính là hiệu quả này, liền gật đầu: “Vì thế anh ấy không hề có ý muốn giết người. Sau khi biết Hứa Mạc bị chết đuối, cảm thấy áy náy nên lập tức đi tự thú.”

“Phản đối!” Doãn Đặc kháng nghị, “Suy luận không có căn nguyên.”

“Phản đối hữu hiệu.”

Chân Ý không nói nữa, ngược lại hỏi: “Ngôn Hủ đã xảy ra tai nạn vậy thì tự thú thế nào?”

“Bản thân nó không giỏi biểu đạt, hay căng thẳng, lại không biết nói chuyện, nên nó đã ghi âm rồi giao lại bút ghi âm cho cảnh sát.”

“Sao anh biết có bút ghi âm?”

“Sau lúc xe bị lật, tôi đi cứu nó, nó nhét bút ghi âm vào tay tôi, nhờ tôi nhất định phải giao cho cảnh sát.”

Không gian tĩnh lặng. Ai nói trên đời không có sự chính trực và đơn thuần? Sau một loạt đối đáp, cô tiếp tục khoan dung hỏi, còn anh bình thần trả lời. Nước chảy mây trôi, kỹ càng tỉ mỉ. Tất cả mọi người chỉ thấy một chàng trai trầm lặng ít nói, chỉ bởi vì lỡ tay mới đưa người ta vào chỗ chết, vốn không hề có ý đồ giết người lại còn cố gắng muốn sửa chữa sai lầm.

Chân Ý đoán được cách nhìn của mọi người. Trọng điểm của cô là khiến người ta biết Ngôn Hủ không có ý đồ giết người, về phần có phải lỡ tay giết người hay không, đợi đến hồi sau cô sẽ lật lại.

Ngay sau đó, đến lượt Doãn Đặc chất vấn Ngôn Cách. Chân Ý ngồi trở lại ghế luật sư, thần kinh căng thẳng cực kỳ, chân cũng hơi run. Những phiên tòa trước cô run rẩy vì kích động và căng thẳng, nhưng lần này khác hẳn.

Doãn Đặc không lặp lại quá nhiều vấn đề Chân Ý đã đưa ra, trọng điểm nằm ở: “Tại sao đương sự muốn di chuyển hiện trường, kéo nạn nhân vào bể nước?”

Ngôn Cách nói thật: “Nó tưởng vợ chưa cưới của nó là bác sĩ An giết chết nạn nhân nên muốn giúp cô ấy giảm bớt hiềm nghi.”

“Tại sao anh ta cho rằng bác sĩ An giết nạn nhân?”

“Hồi bé bác sĩ An đã làm chuyện sai trái. Nạn nhân biết được nên trong khoảng thời gian cuối đời anh ta đã lấy lý do thay tim đe dọa bác sĩ An nhiều lần. Điều này đã tạo thành áp lực tinh thần nghiêm trọng cho bác sĩ An nên em trai tôi mới phán đoán như vậy.”

“Có thể thuật lại mối ân oán đó không?”

“Không thể.” Ngôn Cách bình tĩnh trả lời, “Đây là chuyện riêng tư cá nhân.”

Doãn Đạc hỏi triệt để: “Là bác sĩ An cố ý giết người, Ngôn Hủ giúp đỡ?”

“Phản đối!” Chân Ý bật dậy, “Phía khởi tố mớm cung.”

“Phản đối hữu hiệu.”

Vậy mà Ngôn Cách vẫn bình tĩnh, còn thản nhiên lựa chọn trả lời: “Vụ bác sĩ An gây thương tích để tự vệ đã được tòa án đưa ra phán quyết rồi. Vì thế, mong anh hãy tôn trọng phán quyết của tòa án.” Anh quả thật giỏi biện luận.

Doãn Đạc hỏi tiếp: “Tôi có thể cho rằng đương sự Ngôn Hủ vì yêu thương vợ chưa cưới nên muốn giết nạn nhân để trả thù trút giận không?”

“Phản đối!” Chân Ý đứng phất dậy, cướp lời, “Xin công tố viên chú ý hành vi của mình!”

Chánh án nhìn Chân Ý đầy ý tứ, lại nhìn về phía Doãn Đạc: “Phản đối hữu hiệu! Đề nghị công tố viên chú ý hành vi của mình.”

Doãn Đạc: “...”

Ngôn Cách nhìn về phía Chân Ý rồi rời mắt đi. Doãn Đạc không gắng hỏi nữa, anh đã ám chỉ thành công. Ngôn Cách như không có chuyện gì, thông thả lên tiếng: “Tôi có thể trả lời câu hỏi vừa rồi của anh.” Anh tiếp tục để lại cho người ta ấn tượng thản nhiên thành khẩn.

“Câu trả lời là phủ định.” Anh trầm tĩnh đến lạ, “Ngôn Hủ rất đơn giản hiền lành, nó đã biết chuyện ân oán này từ nhiều năm trước nhưng vẫn dùng tấm lòng bao dung để đối đãi. Bởi vì sự đơn giản của mình, nó mới chủ động tự thú khi không hề có một ai nghi ngờ mình.”

Doãn Đạc bắt đầu cảm thấy khó khăn. Rõ ràng vừa rồi anh đã thả bẫy, ngược lại để đối phương lợi dụng, khiến đối phương trở nên đáng tin hơn.

Anh hỏi: “Đương sự bị tự kỷ phải không?”

“Đúng.”

“Người tự kỷ thường cố chấp, tính tình quái gở. Liệu có phải vì ý nghĩ bướng bỉnh của mình mà anh ta nảy sinh ác ý với Hứa Mạc không?”

Câu hỏi này rất tế nhị, Chân Ý muốn phản đối nhưng cô cảm thấy Ngôn Cách có thể trả lời.

Ngôn Cách sử dụng cách nói của Doãn Đặc, trả lời: “Người bị tự kỷ cố chấp nên sẽ ghi nhớ rất rõ về một số việc, cũng tuân thủ nghiêm ngặt không hề đắn đo. Vì thế, nó luôn khắc ghi gia huấn, ví dụ như bảo vệ người nhà, không được phép giết người, hay như làm chuyện sai nhất định phải chủ động chịu phạt. Tôi nghĩ ba điều này đã đủ giải thích mọi hành động của nó rồi.” Lại mượn lực chống lực, đối khách làm chủ.

Ngôn Cách bình thản trả lời, Doãn Đặc không còn câu hỏi nào nữa, phòng xử án cũng lặng yên. Anh quả là một người đàn ông cao quý từ cốt tủy, khuôn mặt bình đạm, giọng nói ôn hòa, bị chất vấn cũng không tức giận, bị khiêu khích cũng không khó chịu, chiếm được ưu thế cũng không lấn lướt, có được cơ hội cũng không khinh người, luôn toát vẻ phong độ nhưng lại kín đáo, không khoe mẽ. Cốt cách ấy khiến cả phòng xử án đều bằng lòng tin tưởng lời anh nói, như thể vừa nhìn đã biết anh là người đáng tin.

Họ còn có thể thấy con người thanh nhã như vậy ở đâu nữa chứ? Anh quả tử tử mĩ trầm tĩnh, phía khởi tố hoàn toàn không moi được tin tức hữu dụng, trái lại khiến bồi thẩm đoàn thêm tin tưởng Ngôn Hủ chỉ là vô ý, cho rằng Hứa Mạc thật sự đã chết. Lúc Ngôn Cách rời ghế, anh nhìn Chân Ý. Cô cũng nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh được nghề nghiệp hóa, đôi mắt lại ẩn chứa niềm vui. Anh thầm nghĩ mình nào có gì để lo lắng chứ? Cô quá xem thường anh chẳng? Có lẽ không phải vậy.

Nhân chứng tiếp theo là An Dao. Mục đích Chân Ý mời cô ấy tới là để miêu tả tình trạng của Hứa Mạc lúc cô ấy rời đi. “... Lúc nòng súng nổ, anh ta đã bị thương. Sau khi bị tôi đâm, anh ta ngã lên băng chuyền rồi không nhúc nhích nữa. Tôi vội bỏ chạy, anh ta cũng không đuổi theo...”

Chân Ý nghe xong lời trần thuật của cô ấy, cố ý hỏi: “Quần áo anh ta có ướt không?”

Anh Dao lắc đầu: “Không. Quần áo anh ta khô.”

Sau đó, Chân Ý phát đoạn ghi âm của Ngôn Hủ. Trong đoạn băng vang lên giọng nam cực êm dịu, rất trầm và yếu ớt, không hề có nhịp độ lên xuống: “... Anh ta nằm trên băng chuyền, không nhúc nhích, người vừa ướt vừa lạnh. Căn phòng rất tối, không có ai cả... Tôi vịn khung cửa, vươn tay tới chỗ anh ta, nắm lấy chân anh ta kéo xuống nước...”

Mọi người ai ai cũng chú ý chi tiết “người vừa ướt vừa lạnh”. Doãn Đặc cũng nghe được, nhưng không hề kinh ngạc, điều này nằm trong dự liệu.

Nhanh chóng đến lượt Hoài Như ra tòa. Nhân chứng được tách ra ngồi chờ ở phòng bên cạnh nên người ra sau không biết người ra trước đã nói những gì. Lúc Hoài Như ngồi lên ghế nhân chứng, chỗ dự thính dậy tiếng xua đuổi khiến mặt cô ta đỏ như gấc.

“Trật tự!” Chánh án gõ búa, quay đầu nhìn ghế bồi thẩm, nghiêm mặt nói: “Mong các bồi thẩm viên căn cứ vào biểu hiện của nhân chứng tại phiên tòa này

để phán đoán mức độ thành thực, đừng để những chuyện không liên quan khác ảnh hưởng.”

Các bồi thẩm viên gật đầu.

Chân Ý đi tới chính giữa phòng xử án. Hoài Như hơi căng thẳng, cô ta thật sự sợ Chân Ý. Cô ta hít thật sâu, cố gắng áp chế nhịp tim đập loạn, ép mình phải ngẩng đầu nhìn Chân Ý. Khác với vẻ lạnh lùng nghiêm nghị trước đó, lần này luật sư Chân khá bình thản.

Sau khi tuân tự hỏi vài câu, Chân Ý đi vào trọng điểm: “Bác sĩ An nói lúc cô ấy quay về tìm Hứa Mạc, vừa khéo trông thấy cô rời khỏi phòng?”

“Vâng.”

“Lúc cô ấy đi đã giao lại đứa trẻ cho cô phải không?”

“Đúng.” Lần này Hoài Như kiên quyết nói ít sai ít.

“Sau đó thì sao?”

“Tôi bế đứa trẻ đi tìm lối ra.”

“Sao cô lại thấy đương sự tôi kéo Hứa Mạc xuống nước?”

“Tầng hầm có rất nhiều hành lang, vòng vèo mọi ngã mà vẫn không tìm được lối ra nên nghĩ bụng có lẽ mình nhầm đường, đành quay trở về.”

Chân Ý “ừ” một tiếng, hỏi: “Khi trở lại, đúng lúc cô nhìn thấy đương sự tôi kéo Hứa Mạc xuống nước phải không?”

“Đúng.”

“Có thể miêu tả tình trạng của Hứa Mạc không?”

“Anh ta nằm trên băng chuyen, quần áo ướt sũng.”

Câu trả lời khớp với lời tự thú của Ngôn Hủ. Hoài Như không được động vào băng ghi âm của Ngôn Hủ, Chân Ý cũng không cho rằng Doãn Đặc chỉ bảo nhân chứng nói dối.

“Nhưng lúc bác sĩ An rời đi, người Hứa Mạc vẫn khô ráo.”

“Việc này tôi không biết. Lúc tôi nhìn thấy thì quần áo anh ta đã sũng nước, có lẽ anh ta ngã vào nước lại bò dậy.”

Chân Ý hơi nheo mắt, lời này thật ản ý. Có nghĩa là lúc ấy Hứa Mạc rất có thể còn sống. Nếu đã như vậy thì cô sẽ thuận nước đẩy thuyền, xuôi theo ý của Hoài Như. Cô nhìn chòng chọc Hoài Như mấy giây, nhíu mày, sắc mặt thay đổi không mấy tốt lành, giọng nói cũng không thân thiện: “Nhân chứng, không biết thì nói không biết là được rồi, ai cho phép cô suy rộng như thế? Cô đang trả lời câu hỏi mang tính tưởng tượng sao? Phỏng đoán người chết ngã xuống nước rồi leo lên ư? Đừng nói bừa mấy chuyện không thấy! Đừng làm lạc hướng bồi thẩm đoàn!”

Mấy lời sau cùng đặc biệt nghiêm nghị, không chỉ ngụ ý bồi thảm đoàn đùng để bị dẫn dắt, lại còn si nhục Hoài Như. Hoài Như rất hận vẻ kiêu căng trịch thượng này, nghiêng răng: “Tôi không nói bừa.”

Mắc câu rồi. Mặt Chân Ý lạnh tanh, tỏ rõ vẻ chán ghét: “Cô đang nói bừa đấy thôi.”

“Tôi không có.” Hoài Như mặt đỏ tía tai, “Tôi nhìn thấy cánh tay Hứa Mạc động đấy.”

Lần này phía ghế dự thính lại như sóng gió cuộn trào. Chẳng lẽ khi đó Hứa Mạc thật sự chưa chết? Vậy độ tin cậy của Ngôn Hủ trước đó đã trở về số không. Chân Ý không hề hoang mang, cũng không hỏi sâu, chuyển đề tài: “Ngoài nhìn thấy Hứa Mạc, cô còn thấy gì nữa?”

Hoài Như ngỡ ngàng: “Nhìn thấy gì cơ?”

“Vậy là không nhìn thấy cái gì cả.”

“Cái gì là cái gì?”

Đoạn hội thoại này xoay mọi người chóng cả mặt.

“Nhân chứng không nhìn thấy gì cả.” Chân Ý mặc bộ vest phóng khoáng chỉnh tề, đi đến bên cạnh bàn cầm lên mấy tấm ảnh, nhờ trợ lý tòa án chiếu lên máy, “Đây là hiện trường vụ án cảnh sát đã chụp lại, người chết nằm trong bể nước. Xin hãy xem băng chuyên bên cạnh, trên đó toàn là vết máu, con dao cắm vào lồng ngực Hứa Mạc lút sâu vào cơ thể, vốn không làm chảy nhiều máu nữa, vết máu trên băng chuyên đều là của động vật.”

Hoài Như nghe được một nửa đã thoáng hiểu ra, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Máy chiếu hiện một tấm ảnh khác: “Đây là băng chuyên ở cửa căn phòng dưới lòng đất, bởi vì nhân viên thăm dò hiện trường không bị nhốt nên không phát hiện điểm đặc biệt của nó: Vào thời điểm nhất định, những bình chứa trên tường sẽ xả nước và tim động vật xuống. Nước chảy vào bể, tim động vật đâm đĩa máu sẽ theo băng chuyên, vận chuyển vào phòng thí nghiệm phía sau phòng mổ tường kính rồi đổ vào bể chứa formalin. Lúc con tin bị nhốt, nó đã từng vận chuyển. Nhưng khi tôi trở lại hiện trường thì phát hiện nó đã bị đóng rồi. Chẳng lẽ vị cảnh sát nào đó đã đóng băng chuyên ư?” Cô nghiêng đầu, hoang mang suy nghĩ: “Không phải chứ, cảnh sát đóng băng chuyên sao lại không báo chi tiết này lên trên chứ?”

Giọng kể chuyện này khiến những người có mặt như ngừng thở, toàn bộ nhìn cô không chớp mắt, hết như trúng phải bùa mê của cô.

Hoài Như gằn như choáng váng, sau khi cô ta làm xong mọi thứ đã đóng động cơ băng chuyên trước lúc cảnh sát đến, hoàn toàn không ngờ Chân Ý sẽ

chú ý. Rốt cuộc người phụ nữ này là quỷ hay thần, sao không bỏ qua bất cứ manh mối nào vậy?

Cô là Chân Ý, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua bất cứ chuyện gì! Cô quay lại nhìn, đôi mắt khắp ghé dự thính, nói lời sâu xa: “Điều này làm tôi nhớ lại, thời gian Hứa Mạc tử vong vừa hay gần kề thời điểm tôi vừa nêu.”

Mọi người như nghe truyện ma tới hồi cao trào, phòng xử án có gần trăm người mà không nghe thấy một tiếng hít thở.

“Từ lúc Hoài Như rời khỏi phòng bắt gặp An Dao đến khi An Dao gây thương tích cho Hứa Mạc rời rời đi, băng chuyền đó không vận chuyển nên lần đầu tiên Hứa Mạc bị ngã chính là trước thời điểm mặc định đó!” Cô xoay người, nâng tay lên, máy chiếu lại chuyển hình ảnh, “Đây là hình ảnh ghi được từ camera giám sát trước cửa căn phòng dưới lòng đất. Một phút trước thời điểm đó, đương sự Ngôn Hủ của tôi vừa đi qua cửa nhà xưởng. Anh ấy không thể chạy xuống tầng hầm trong vòng một phút được. Trước khi anh ấy tới, Hứa Mạc đã được băng chuyền vận chuyển đến nơi sau phòng mổ. Nhưng vì sao lúc đương sự tôi xuống dưới, Hứa Mạc lại nằm ở cửa chứ?”

Giọng nói nghi vấn khởi dậy lòng tò mò của mọi người, ai ai cũng chờ cô giải đáp. Nín thở, tĩnh lặng. “Băng chuyền vẫn chuyển tìm động vật tới bể formalin, nhưng vì thân thể Hứa Mạc quá lớn, không thể ngã xuống từ cửa được. Có người đã nhấn anh ta vào bể formalin, sau đó lại chuyển anh ta về vị trí ban đầu. Lúc này thì đương sự tôi xuất hiện, kéo anh ta xuống bể.”

Chân Ý nói xong, mọi người gật đầu như chột ngộ ra. Cô vẫn chưa hài lòng: “Nghe có vẻ quá khó tin, nhưng không sao cả, muốn chứng minh điểm này rất đơn giản.”

Cô rút ra một tờ giấy giám định, ngẩng đầu lên nói chậm rãi: “Kết quả khám nghiệm của bác sĩ pháp y cho thấy chất lỏng trong phổi Hứa Mạc không phải là muối sinh lý ở bể nước, mà là formalin sau phòng mổ. Hứa Mạc chết ở bể formalin rồi bị di chuyển thi thể. Đương sự tôi tự thú rằng anh ấy kéo người chết xuống nước ở cửa. Nhưng lúc này Hứa Mạc đã chết đuối.”

Tất cả xôn xao, cuối cùng đã nghe được phân kết của câu chuyện có cấu tứ tuyệt vời.

Chân Ý lập tức vứt bỏ tư thái kể chuyện, quay đầu nhìn Hoài Như, trừng mắt: “Cô lại nói dối! Hứa Mạc đã chết thì sao có thể nhúc nhích chứ?”

Hoài Như như gặp phải kẻ thù đáng gờm, kinh ngạc không nói nên lời.

“Phản đối!” Doãn Đạc lập tức đứng dậy, giờ phút này Hoài Như là nhân chứng của anh, anh phải bảo vệ, “Có lẽ Ngôn Hủ dìm Hứa Mạc hai lần, lúc chạy tới anh ta thấy Hứa Mạc ở bên cạnh bể formalin, anh ta dìm chết Hứa Mạc, sau đó lại kéo lên tới cửa.”

Hoài Như liền thà chết không buông: “Đúng, chính là như vậy.” Lúc tôi nhìn thấy anh ta, anh ta đang kéo Hứa Mạc từ bên trong ra ngoài!”

“Được.” Chân Ý gật đầu, cười rất tàn nhẫn, chỉ ngón tay về hướng Hoài Như: “Tôi giải thích cho cô nhé.”

Cô lại chỉ về phía máy chiếu, “Đây là nội dung mà người quay phim Dịch Dương của đài truyền hình K quay lại được, thứ anh ta quay là hình ảnh hiện trường sau khi con tin được giải cứu thành công. Chỗ này, dừng lại!”

Hình ảnh dừng lại. “Đương sự tôi đi ngang qua đám người, nhìn bên dưới hình ảnh đi, ống quần anh ấy khô ráo.”

Thành viên bồi thẩm đoàn, Chánh án và cả phóng viên lẫn người dân ở ghế dự thính đều ngơ ngác nhìn nhau. Thì sao?

“Đề nghị mọi người nhìn tấm ảnh chụp căn phòng xảy ra vụ án.” Chân Ý cao giọng, nói đồng dục, “Ngay cửa phòng là bể nước rộng bốn mét! Đương sự tôi muốn vào phòng phải lội qua bể nước. Mà trên băng chuyền đều là vết máu, chứng cứ hiện trường cho thấy không hề có dấu vết giẫm đạp hay phá hoại.” Cô chỉ vào ghế nhân chứng, thể hiện toàn bộ khí thế, lạnh giọng quát lớn: “Hoài Như, nếu cô thấy đương sự tôi mọc cánh bay được, hãy ra làm chứng!”

Giờ khắc này không ai lên tiếng. Phòng xử án im lìm, ánh mắt hướng về khu vực chính giữa, dõi theo cô luật sư đang thẳng người, giơ tay, tràn đầy khí phách và phong thái mạnh bạo ấy. Có lẽ, có một thứ im lặng mang tên bị thuyết phục.

Cô luật sư biện hộ này thật sự đã làm tới bước không một sơ hở. Để tìm chứng cứ, cô đã vắt hết óc moi móc được những chuyện người ta không nghĩ tới. Những chi tiết như băng chuyền di chuyển vào thời điểm mặc định, nước muối sinh lý và formalin, camera giám sát ở cửa căn phòng dưới lòng đất cho đến băng ghi hình từ máy quay của Dịch Dương..., đều được dùng để gột sạch tội lỗi cho thân chủ mình, cô đã dốc hết sức lực.

Và luồng sức mạnh giúp cô nhẫn nhịn, trầm lặng, kiên trì ngày đêm đó đã tích tụ và bộc phát vào giờ phút này, công kích vào tâm khảm mỗi người. Ai ai cũng cảm nhận được. Không lời nào có thể miêu tả nổi sự chấn động này. Vì thế, người người im lặng, ngả mũ kính chào.

Phòng xử án gần trăm người lặng yên không một tiếng động. Hoài Như ngồi ở ghế nhân chứng, trước lời chỉ trích và ánh mắt của Chân Ý, đầu óc cô ta nổ tung, đờ đẫn không tìm được bất cứ từ nào để biện bạch.

Chân Ý: “Cô nguy tạo chúng cứ! Tại sao muốn hãm hại đương sự của tôi? Hay chính cô là hung thủ dim chết Hứa Mạc?”

Hoài Như mở to mắt, hoảng sợ kêu to: “Là tôi nhìn nhầm, tôi tưởng Hứa Mạc còn sống. Là tôi nhìn nhầm!”

Về mặt Chân Ý nghiêm nghị, cô cầm chứng cứ trên bàn đi tới trước mặt cô ta, nện xuống ghế nhân chứng. Phòng xử án tĩnh lặng như tờ. Hai tay Chân Ý vịn lấy ghế nhân chứng, nhìn từ trên cao xuống, khí thế hùng hục: “Cô nhìn cho kỹ! Đây là tóc và nước tiểu trẻ con bên cạnh bể formalin. Còn đây là báo cáo khám nghiệm. An Dao giao đứa trẻ cho cô, cô mang theo nó suốt. Nhất định lúc cô nhân Hứa Mạc xuống bể formalin đã đặt đứa trẻ bên cạnh bể nên để lại chứng cứ ở đó!”

Hoài Như ngạc nhiên, muốn nói gì đó nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo lạnh băng của Chân Ý, cô ta một lần nữa bị làm cho sợ hãi, cứng họng không biết nói sao. Cô ta thảng thốt hiểu ra rằng Chân Ý tham gia phiên tòa này không chỉ muốn giúp Ngôn Hủ thoát tội, mà còn muốn định tội cô ta. Vừa rồi Chân Ý có tình kích thích cô ta, đơn giản vì muốn moi được chỗ sơ hở, cạy miệng cô ta.

Chân Ý đã làm được. Khí thế cô quá ác liệt, khứu giác quá nhạy bén, cô ta khó lòng phòng bị. Nhưng sao công tố viên bên khởi tố lại không biết những chứng cứ được liệt kê sau cùng này chứ? Hoài Như ngẩng đầu nhìn Doãn Đặc, anh nhìn cô ta với sắc mặt lạnh nhạt, bình thản như không liên quan tới mình. Cô ta chợt vỡ lẽ mình đã bị hai người này bắt tay đưa vào tròng.

Hoài Như gần như sụp đổ. Có người nói lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó lọt, xem như cô ta đã ném thử từng đường từng nét của câu đó rồi. Lợi dụng tâm lý của Hứa Mạc để bắt cóc An Dao, nắm bắt sơ hở vờ như “bị ép” giết cảnh sát Lâm, cuối cùng giết chết Hứa Mạc. Rõ ràng là hành vi phạm tội bất khả thi hoàn mỹ nhất. Rõ ràng đã lập kế hoạch hết sức cẩn thận. Nhưng không ngờ Ngôn Cách lại xuất hiện và tắt đèn, trong bóng tối cô ta không thể thu lại hết bằng dính, càng không ngờ An Dao lại giao đứa trẻ cho cô ta, để rồi đứa trẻ lăn bên cạnh bể để lại tóc và nước tiểu. Nếu không có những chứng cứ mấu chốt ngoài dự liệu này, thì dù bị tình nghi đến mức nào đi nữa cũng không thể định tội.

Chẳng lẽ đây là ý trời? Cô ta đờ đẫn ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt chăm chú và nghiêm túc của Chân Ý, đầu đội tóc giả, trang điểm nhạt, tuổi nhỏ hơn cô ta nhưng ánh mắt lại ánh lên sự quyết liệt và sức mạnh cô ta chưa từng thấy. Đôi mắt cô chớp ấy như có thể phá hủy tất cả. Và dưới ánh mắt như thế, cô ta không thể nào chống đỡ được nữa.

Trong mười mấy giây giằng co, Chân Ý nhìn xuống cô ta, ánh mắt như sắt thép. Phòng tuyên tâm lý của Hoài Như đã bị phá hỏng từng bước một. Cuối cùng sụp đổ. Cô ta hoàn toàn vụn vỡ, chán nản nói: “Tôi đã nhân Hứa Mạc vào bể formalin...”

Lần này, phòng xử án không có một âm thanh, không có tiếng “ò”, chỉ còn nỗi hoang mang và mờ mịt như mất hết sức lực sau phút cuồng loạn.

Chân Ý chậm rãi đứng thẳng dậy, cup mắt nhìn Hoài Như hồi lâu, nói cực khê: “Cảm ơn.”

Hoài Như không hiểu.

Trong lòng Chân Ý lại rất rõ ràng, cảm ơn cô ta cuối cùng đã từ bỏ đấu tranh, cuối cùng đã thừa nhận. Lúc bắt đầu đưa trẻ đã xuất hiện trong căn phòng dưới lòng đất, An Dao nói nó không thích hợp nên Hứa Mạc mới đưa nó ra ngoài. Nếu Hoài Như kiên quyết không nhận tội, nếu cô ta nghĩ tới điểm này mà níu chặt không buông, mọi chuyện sẽ trở nên rất phiền toái. Vì thế, cô và Doãn Đạc mới muốn tranh thủ thời cơ phá hủy phòng tuyến trong lòng cô ta, để cô ta tự thừa nhận. Thật may, cô đã đánh bại Hoài Như ở mặt tinh thần.

Cuối cùng, Hoài Như bị dẫn đi. Doãn Đạc và Chân Ý một lần nữa trở về thế đối lập. Có một nói một, có hai nói hai. Doãn Đạc cho rằng Ngôn Hủ giết người không thành, còn Chân Ý kiên quyết kết luận vô tội. Doãn Đạc đưa ra hai quan điểm: “Có lẽ lúc đầu Hoài Như chưa hoàn toàn dim chết Hứa Mạc. Có khả năng Ngôn Hủ nói dối, anh ta nói mình tưởng Hứa Mạc đã chết nhưng thật ra anh ta đoán Hứa Mạc còn sống nên muốn giết hấn, dim hấn xuống nước.”

Chân Ý phản đối: “Chứng cứ đủ để chứng minh Hứa Mạc đã chết, còn Ngôn Hủ cho rằng Hứa Mạc đã chết.”

“Chứng cứ cô nói đều là lời của người nhà Ngôn Hủ.”

“Nhưng anh thậm chí không có chứng cứ của người nhà.” Chân Ý trả lời, “Dù anh ấy tưởng rằng Hứa Mạc còn sống, người anh ấy giết cũng là một người đã chết. Bất kể trong lòng anh ấy phán đoán thế nào, thì việc kéo Hứa Mạc đã chết xuống nước vẫn không phạm pháp!”

Cô nói tiếp: “Nếu phía khởi tố cho rằng đương sự tôi bị định tội giết người không thành, làm ơn chỉ rõ hai điểm: Thứ nhất, hung thủ Hoài Như chưa dim chết Hứa Mạc hoàn toàn, lúc anh ta được chở về băng chuyền vẫn còn sống; thứ hai, vào lúc đó đương sự tôi có mong muốn chủ quan và ý đồ giết chết Hứa Mạc, cũng như cho rằng Hứa Mạc còn sống.”

Chứng minh hai điểm này quả thật còn khó hơn lên trời. Cô thở dài như được giải thoát: “May mà luật pháp của chúng ta không phải là người bị tình nghi “tự chứng minh vô tội”, nếu thế thì thật là khó hơn lên trời.”

Công tố viên Doãn điển trai anh tuấn không hề tức giận trước giọng điệu châm chọc của cô, gơ tay đầu hàng. Nhưng “Anh ta đã di chuyển phá hỏng hiện trường.”

Chân Ý đáp ngay: “Trước Ngôn Hủ, hiện trường đã bị Hoài Như di chuyển một lần rồi, không đủ để kết tội.”

Cuối cùng, quyết định tòa án đưa ra là: Bên khởi tố không thể đưa ra chứng cứ nghi ngờ hợp lý để chứng minh lúc Hứa Mạc bị kéo xuống nước vẫn còn sống. Tương tự, bị cáo Ngôn Hủ tin rằng nạn nhân Hứa Mạc đã chết, mà bên khởi tố không có bất cứ bằng chứng nào có thể phản bác cách nói của anh ấy. Phán vô tội.

Sau khi kết thúc phiên tòa, đương nhiên công tố viên Doãn bị Chánh án gọi đến mắng nhiếc một trận: “Phiên tòa trước đã chứng minh Hoài Như là đồng bọn của Hứa Mạc mà cậu còn cho cô ta ra tòa làm chứng. Tôi tưởng đầu cậu bị chập, kết quả cậu đã có suy tính từ trước. Cậu lừa cô ta bằng cách nào vậy, dùng chiêu lập công chuộc tội dụ cô ta sơ hở trăm bề ư? Sao công tố viên lại có thể giở trò đặt bẫy nhân chứng phe mình chứ?”

Doãn Đặc luôn biết điều gật đầu: “Sorry sir, sorry sir!”

Chánh án khiển trách xong, lại nói một câu đầy hàm ý: “Nhưng nếu trút bỏ bộ đồ chánh án này, tôi cho rằng cậu làm rất tốt!”

Doãn Đặc: “...”

Chân Ý: “...”

Chánh án nói với Chân Ý: “Luật sư Chân, cô làm rất tốt. Tin rằng lần sau gặp lại sẽ phải gọi cô là đại luật sư rồi.”

Chân Ý cười. Sau lần này, nghiệp đoàn đại luật sư sẽ trao cho cô danh hiệu “đại luật sư”.

Ra khỏi cửa, Doãn Đặc hết sức ai oán: “Anh thông minh lanh lợi như vậy, sao lần nào người bị mắng cũng là anh chứ?”

Chân Ý cười ha ha. Cười xong thấy Ngôn Cách đứng ở hành lang đợi cô, sắc mặt vẫn tái nhợt. Cô lập tức chạy đến cạnh anh, khẽ hỏi: “Không phải bảo anh chờ em trong xe ư, lên cầu thang không mệt à?”

Bây giờ anh vẫn còn trong thời gian nằm viện, bởi vì phải ra tòa nên mới miễn cưỡng tới đây.

“Không mệt.” Anh ngược mắt nhìn Doãn Đặc, hờ hững nói: “Đi thôi.”

Chân Ý gật đầu, vẫy tay với Doãn Đặc, cất bước rời đi.

Ngôn Cách lại không nhúc nhích. Cô hoang mang: “Sao thế?”

“Em không đỡ anh à?”

“...” Chân Ý “ừm” một tiếng, nghĩ thầm chẳng lẽ thật sự bệnh nặng đến vậy ư, bèn điềm nhiên đi tới đỡ anh trước mặt Doãn Đặc.

Vòng qua hành lang, thấy cảnh sát đang dẫn Hoài Như rời đi. Dương Tu đi sau, vô tình quay lại trông thấy Chân Ý thì dừng bước, không cười mà nói khẽ: “Chân Ý, chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn.”

Dứt lời, hai người không nói thêm lời nào nữa. Trận cãi vã trong phòng vệ sinh sáng nay là vụ gay gắt nhất giữa hai người bạn này trong suốt những năm qua. Chân Ý cảm thấy lúc ấy mình hơi cay nghiệt, nhưng cái chết của Lâm Hàm và sự bất đồng giữa hai người trong mấy tháng nay đã tích tụ dồn ứ lại, cô không dần nổi mà bộc phát.

Dương Tư nói: “Hết bận rồi, có thời gian cùng đi ăn nhé.”

Chân Ý “ừ” thật khẽ như có như không. Dương Tư bỏ đi.

Ngôn Cách bỗng nói: “Hồi trung học em toàn chơi với cô ta.”

Lời này khiến Chân Ý hơi khó chịu: “Ừ.”

“Em và cô ta rất khác biệt, nhưng đã làm bạn rất nhiều năm rồi.”

“Em từng sống ở trại trẻ mồ côi một thời gian.” Chân Ý khẽ hít thở, “Khi đó chỉ có Dương Tư chơi với em.”

Tới đại sảnh tầng hai, họ nghe thấy tiếng la khóc. Bố mẹ Từ Tiểu kéo một anh chàng gào khóc: “Cô ta thấy Tiểu Tiểu chết mà không cứu, trơ mắt nhìn con bé bỏ mạng! Tôi sẽ không tha thứ cho cô ta, cũng sẽ không tha thứ cho cậu. Không bao giờ tha thứ cho hai người!”

Anh chàng kia quỳ dưới đất, đầu cúi gằm, không thấy rõ vẻ mặt. Hoài Sinh ư? Vì cứu anh ta, chị gái anh ta đã che giấu sự thật về việc tủy xương thích hợp, không chịu quyên tủy, chờ cho cô gái anh ta yêu qua đời. Anh ta bị động tiếp nhận tất cả, thậm chí không nơi cảm hờn, không chỗ phát tiết.

Bố Từ Tiểu ôm vợ rời đi, còn chàng trai kia chậm rãi đứng dậy đi về phía thang máy. Chân Ý sững sốt, buông Ngôn Cách ra: “Em đi xem một chút!”

Chạy tới chỉ thấy con số màu đỏ hướng thẳng lên trên. Chân Ý đã có dự cảm xấu, thấy một thang máy khác mãi không xuống, cô vội lao nhanh tới cầu thang bộ. Cẩn rắng chịu đựng cơn đau ở chân chạy lên sân thượng, đến nơi cô chỉ thấy áo sơ mi trắng của Hoài Sinh bị cuồng phong thổi bay như một con diều, bóng lưng gầy gò, đang đi từng bước sát rìa.

“Hoài Sinh!” Chân Ý chạy như điên, “Đừng nhảy!”

Nhưng anh ta không nghe thấy tiếng cô, đứng lên lan can, hướng về phía bầu trời xám xịt như muốn cất cánh bay đi.

“Hoài Sinh!” Chân Ý hét lên nhào tới tóm lấy anh ta, trong khoảnh khắc đó, anh ta đã ngã về phía trước. Lúc Chân Ý bắt được cánh tay anh ta, cô bị trọng lực và quán tính khổng lồ kéo ra ngoài lan can, trái tim cô chọt chùng xuống: Toi rồi! Treo lơ lửng... Mất trọng lực... Trời đất xoay chuyển!

Cô hốt hoảng tới độ trái tim muốn bật ra khỏi cổ họng, nhưng không rơi xuống mà đập mạnh vào lan can, bị treo ngược ở tư thế cực kỳ nguy hiểm.

Ngôn Cách nằm sấp trên lan can, ôm lấy eo cô. Anh chạy theo cô lên đây, thương tổn nội tạng bắt đầu trầm trọng hơn. Giờ phút này lại còn gắng gượng hết sức kéo hai người, không tới vài giây sắc mặt anh đã trắng như tờ giấy. Chân Ý bị treo ngược trên lan can, nhìn thế giới lộn ngược trước mắt mà cô túa mồ hôi lạnh, sợ muốn chết, tay đau như muốn rách toạc.

“Hoài Sinh! Năm lấy tay tôi, Hoài Sinh!”

Cô cố gắng gọi, nhưng không hiểu tại sao Hoài Sinh như bị hôn mê, không chút động tĩnh, hết như thú cô giữ lấy chỉ là một thi thể. Tay đau quá... Không giữ nổi nữa rồi...

Cô không dám nhìn Hoài Sinh trượt xuống chết đi như vậy. Gió thổi tấm biểu ngữ phấp phật bên tai, cô lập tức cầm lấy tấm biểu ngữ cuốn lấy cánh tay Hoài Sinh.

“Cứu mạng!” Cô hét âm lên. Đám đông đang rời khỏi tòa án dưới tầng ngẩng đầu lên. Đa số chỉ ngẩng đầu nhìn, vài người khác bắt đầu chạy lên sân thượng.

Nhưng, “Ngôn Cách! Em không giữ được nữa. Sao họ còn chưa tới?” Cô luống cuống, khóc nức nở, “Làm sao đây? Em không giữ nổi nữa rồi!”

Ngôn Cách cách Hoài Sinh quá xa, không thể nào giúp đỡ được, chỉ có thể giữ vững Chân Ý. Người trong tay trượt dần xuống, Chân Ý thét lớn: “Ngôn Cách, phải làm sao đây? Không giữ được nữa rồi!”

Một giây sau, Ngôn Cách bịt mắt cô. Thế giới của cô bỗng tối mịt, chỉ có tiếng gió thét gào.

Sức nặng nằm trên tay, không biết là thời gian hay sinh mệnh, từng chút từng chút cuối cùng trượt khỏi kẽ tay, không bắt được nữa. Bàn tay trống không, vươn tới chụp lấy nhưng chỉ ửng công... Tấm biểu ngữ đứt lìa, người bị quán trên đó trượt xuống theo bức tường, tới tầng một bị giật mạnh lại, đầu kia cũng đứt, anh ta ngã xuống.

“Chân Ý.”

Ngôn Cách kéo cô lên. Ánh mắt cô hơi dại ra, hốt hoảng và kinh hoàng. Anh đỡ lấy cô, trấn an: “Đừng lo, chắc anh ta không sao đâu, có lẽ chỉ bị gãy chân. Tấm biểu ngữ đã tạo lực cản rồi.”

“Vậy ư?” Chân Ý leo lên lan can nhìn xuống, Hoài Sinh nằm dưới đất, không hề có vết máu, bên cạnh có người gọi xe cứu thương, có người vội vã cứu giúp. Con cuồng phong gào thét, cô nghe thấy tim mình đập thành thịch, Cuối cùng, lần này không có ai nhảy lầu chết. Đám người hỗn loạn,

Hoài Sinh bị áp tải lên xe cảnh sát la hét lao ra xem Hoài Sinh. Cảnh sát kéo cô ta lên xe, cô ta vẫn cứ đấm đá, kêu khóc.

Chân Ý không thoải mái lắm. Cô lùi lại nhìn, sắc mặt Ngôn Cách trắng bệch. Cô sợ hãi: “Không phải lại bị thương đây chứ?” Cô lập tức đỡ anh xuống, lái xe rời đi.

Lúc rời khỏi tòa án, họ vô tình đi ngang qua xe cảnh sát, vừa lúc trông thấy Hoài Như phía sau lớp cửa kính. Cô ta nhìn Chân Ý chăm chăm, ánh mắt âm u đầy thù hận. Trái tim cô thót lên, quay tay lái, rẽ lối rời đi.

Vết thương của Ngôn Cách bị nứt phải làm tiểu phẫu lần nữa. Chân Ý đau lòng vô cùng, nhưng anh lại coi như không có chuyện gì. Sau phiên tòa, những ngày dưỡng thương ở bệnh viện xem ra cũng thanh nhàn...

Chân Ý xách một túi măng cụt, lén lút rón rén mở cửa phòng bệnh. Ngôn Cách ngủ không sâu, cô không muốn đánh thức anh dậy. Hé cửa thò đầu vào, anh không ở trên giường mà nằm trên sofa cạnh cửa sổ phơi nắng, xem máy tính bảng. Anh mặc bộ đồ bệnh nhân đưa lưng về phía cô, đeo chiếc tai nghe màu trắng nên cô không nghe được gì. Nhưng vừa hay cô nhìn thấy video trong tay anh là đoạn phim quay lại phiên tòa của cô được đăng tải lên mạng.

Anh đeo tai nghe xem video rất chăm chú. Nằm dưới ánh mặt trời, anh đẹp tựa thiên sứ. Và thiên sứ ấy đang nhìn biểu hiện xuất sắc của cô trên máy tính bảng không hề chớp mắt. Oa... Hôm ấy anh cũng có mặt, vậy mà lại tranh thủ lúc cô không có ở đây xem lại video của cô ư?! Nở ruột nở gan, tự mãn đến mức muốn nhảy nhót ca múa, lại sảng khoái như uống cốc nước đá giữa thời tiết nóng nực. Chân Ý cố kiềm nhưng kiềm không nổi, khóe môi nở nụ cười tươi rói nhưng lặng thinh. Sợ anh xấu hổ, cô lại cẩn thận lùi về.

Cô lùi ra hành lang, suýt nữa cười chết rồi, lúc thì che miệng cười đến xoắn bụng, lúc thì ngửa mặt lên trời cười hớ hớ, há miệng nhưng không phát ra âm thanh, cười đến nổi không đứng lên nổi. Y tá đi ngang qua ngò vực nhìn cô, lúc này cô mới dần lại, gõ nhẹ cửa phòng anh.

Trong phòng yên ắng, hai giây sau, Ngôn Cách khẽ cất tiếng: “Mời vào.”

Đẩy cửa vào, anh vẫn nằm trên sofa cạnh cửa sổ, tay cầm máy tính bảng, dáng vẻ bình thản vô cùng. Thấy là cô, anh tháo tai nghe, lẳng lặng liếc nhìn, Chân Ý giả vờ không biết, đặt túi lên bàn trà rồi hỏi: “Xem gì thế?”

Cô đưa mắt nhìn máy tính bảng, ơ, nhanh tay thật đấy, đã thay đổi nội dung rồi. Ngôn Cách không hề có gì khác thường, nói: “Xem video phiên tòa xét xử Hoài Như mưu sát Hứa Mạc.”

Anh rút tai nghe khỏi máy tính bảng, liền nghe Chánh án đang nói: “... Thừa nhận người chết không còn dấu hiệu sống sót... Phạt tù chung thân...”

Hai lần phạt tù chung thân đủ để cho cô ta ngồi tù mục gông. Chân Ý kéo một chiếc ghế mềm ngồi xuống: “Có nói tại sao Hoài Như giết Hứa Mạc không? Đã điều tra rõ mối quan hệ giữa cô ta và Hứa Mạc chưa?”

“Không có tin tức.” Ngôn Cách nói ngắn gọn. Trong lòng lại nghĩ, anh cần phải đi gặp Hoài Như.

“Là điều anh nói lần trước à?” Chân Ý lẩm bẩm, “Hoài Như bào chế thuốc trái phép bán cho Hứa Mặc à? Hai người mâu thuẫn nội bộ vì thuốc men hoặc tiền bạc. Nói như vậy, bệnh của Hứa Mặc do tác dụng của thuốc này sao?”

Lòng hơi buồn bã, nhưng dù thế nào đi nữa thì cuộc sống của cô vẫn phải tiếp tục, những chuyện này cũng nên chấm dứt và chìm vào lãng quên. Gần đây, truyền thông khen ngợi cô là kỳ tích, còn được đặt danh hiệu “thần tượng công sở”, “kẻ chiến thắng cuộc đời”. Cô không dám mở máy nữa, ngay cả ra ngoài cũng phải vũ trang đầy đủ. Nói thật, cô không hề quan tâm tới danh tiếng hào huyền này, chúng đâu thể ở bên cô cả đời. Người có thể ở bên cô cả đời là... Cô liếc mắt nhìn anh, bất giác mỉm cười, lấy măng cụt trong túi ra bóc vỏ. Bóc đi lớp vỏ dày, tay cô biến thành màu tím đỏ, cầm múi quả nho nhỏ màu trắng đưa đến miệng anh: “A!”

Anh đưa mắt nhìn múi măng cụt trong tay cô, hàng mi chớp chớp, có phần gượng gạo, ngược lên nhìn cô, cuối cùng há miệng, khẽ nhấp môi ngậm vào. Múi quả chứa đầy chất lỏng chua chua ngọt ngọt.

Chân Ý cho một múi vào miệng mình, cười hỏi: “Ngôn Cách, anh muốn ăn hoa quả kim cương không?”

... Nụ hôn đầu... Hôn sâu... Anh nuốt miếng măng cụt lặng lẽ điều chỉnh hơi thở, cảm thấy hơi nóng. Cô mỉm cười nhìn anh đầy thâm ý, nhìn đến mức khiến anh ngượng ngùng, cô mới cúi đầu tiếp tục bóc măng cụt. Nhưng nhớ tới việc anh nhân lúc cô không có mặt lên xem video của cô, nụ cười trên mặt cô không nén nổi nữa mà nở rộng từng tấc. Anh nhận thấy cô đang cười, ánh mắt chuyển tới, thấy cô cười run hết cả người, anh bối rối: “Em hít phải khí cười à?”

“Không.” Chân Ý xua tay, cười hớn hở, “Vừa nhìn thấy một anh chàng làm bộ làm tịch thôi.”

Ngôn Cách nhíu mày cực nhẹ, anh không hiểu nghĩa của “làm bộ làm tịch”, nhưng chắc chắn từ vựng này không dùng để chỉ anh. Anh chỉ nghe thấy từ “anh chàng”, anh chàng nào có thể khiến cô cười thoải mái như vậy chứ? Lòng ngực hơi nghẹn lại, anh nhắm mắt. Tại sao anh ta cũng chạy tới bệnh viện chứ? Ngẫm nghĩ một hồi, anh thờ ơ nói: “Chân Ý, kiểu đàn ông em vừa nói không tốt.”

“Hả?” Chân Ý tò mò, “Sao lại không tốt, em rất thích mà.”

Nói xong, cô đưa măng cụt đã bóc vỏ tới miệng anh. Anh không ăn, quay đầu đi chỗ khác. Cô không khuyên nhủ, một lát sau anh lại quay đầu nhìn cô. Cô vừa ăn vừa cười như uống phải thứ thuốc gì bất thường hay như bị điểm phải huyết cười.

Nụ cười của cô khiến Ngôn Cách lúng túng hơn nữa.

Mà anh đang nằm, cô thì ngồi, nhìn anh từ khoảng cách gần, có cảm giác rằng cô sẽ lập tức cúi xuống hôn anh. Anh càng ngượng nghịu, cựa quậy muốn quay đầu đi chỗ khác nhưng lại không hẳn muốn thế.

Đôi mắt cô tinh khiết, nhìn anh chằm chằm vài giây rồi hỏi: “Muốn ngồi dậy à? Nằm lâu không thoải mái phải không?”

“Ừ.” Anh cố gắng ngồi dậy.

Chân Ý vội vàng lau khô tay, đỡ anh, theo đà ngồi xuống ghế sofa. Anh ngồi dậy, đầu bỗng nghiêng đi, tựa lên vai cô. Cô ngồi im một lúc, như thể anh tựa sát vào trái tim cô. Ánh mặt trời đi ngang qua tấm thảm, chiếu tia nắng ấm áp lên đầu ngón chân để lộ của cô.

Cô khẽ siết ngón tay, không nhúc nhích, người như cứng đờ cả lại. Ừm, không biết có phải vì bệnh tật, hay vì Ngôn Hủ ngủ say mà mấy ngày qua anh yếu ớt đến lạ. Cô dè dặt quay đầu liếc nhìn anh, anh nhắm mắt, hàng mi vừa đen vừa dài, sống mũi cao, hơi thở hơi nặng nề nhưng vẫn đều đặn. Không phải nói nằm mệt rồi ư, sao vừa mới ngồi dậy đã dựa lên vai em ngủ ngon lành thế kia, em có phải là gối đầu. Chân Ý than thầm, lại quần bách nhìn trời. Lòng cô rối rắm, ngoài miệng không nói một lời.

Nhớ tới Tư Côi thỉnh thoảng dựa lên vai cô, mới ngả lên đã nhảy dựng đập cô một phát: “Chân Ý này, cậu mọc thêm thịt đi! Cần tới chết rồi.”

Cô rất tốt bụng, thăm thì: “Rất khó chịu phải không...”

“Rất dễ chịu.” Anh nhắm mắt, giọng vẫn rất yếu, khẽ khàng lướt vào tai cô.

Chủ nhà tốt bụng đề nghị khách thuê: “Anh có thể gối lên đùi em, đùi khá nhiều thịt, hết như gối nhung vậy. Bây giờ anh đang dùng dùng gối kiêu mạch.”

“Gối kiêu mạch tốt cho cơ thể.” Anh nói. Dứt lời lại nghiêng người, gối lên đùi cô. Quá đột ngột! Ngựa ngựa! Chân Ý suýt nữa không kiềm nổi mà giật nảy mình.

“Ái... Em hơi ngựa! Chờ chút.” Cô nâng đầu anh lên, một tay vội vàng chà xát đùi, “Phù, khá hơn rồi.”

Ngón tay cô luồn vào tóc anh, khiến da đầu anh tê dại, tiếng lòng rung động. Chân cô đúng là rất thoải mái, mềm mại đàn hồi như thạch hoa quả, anh lại muốn ngủ. Sau khi uống thuốc của Hứa Mạch, anh tốn rất nhiều thời gian tự thôi miên mình, bây giờ nhìn chung đã khá hơn rồi. Có điều, hình như gắng sức quá độ nên tâm linh và dòng suy nghĩ đều có cảm giác bất lực không thể tĩnh tại. Đầu anh hơi nặng nề, lẳng lẳng gối lên chân cô, lòng cũng bình an trở lại.

Cô cảm thấy động tác này quá thân mật, trong lòng không khỏi vui mừng. Muốn anh thoải mái, cô ngoan ngoãn ngồi bất động, ngón tay lại không nghe lời, không dằn nổi mà quần lấy mái tóc ngắn của anh vòng tới vòng lui. Lòng mi anh run nhẹ nhưng không mở mắt, thật ra cô nghịch tóc anh như vậy làm anh có cảm giác rất dễ chịu.

“Chân Ý.” Anh khẽ gọi cô.

“Vâng.” Cô khựng lại, ngón tay bất động, nhưng vẫn không cam lòng, đầu ngón tay lại chọc chọc.

“Không phải nói cái này.” Giọng anh hơi trầm. “Xin lỗi.”

“Ồ?” Cô kinh ngạc, “Sao thế?”

“Hôm Ngôn Hủ gặp tai nạn, anh xin lỗi.” Anh gồi lên chân cô, mở to đôi mắt đen nhánh sâu thẳm. Những ngày qua, trong đầu anh luôn không tự chủ được mà nhớ đến tiếng khóc thảm thiết đầy hoảng loạn của cô: “Ngôn Cách, đừng như vậy, van anh đừng như vậy! Em sẽ sợ, anh như vậy em sẽ sợ đấy!”

Vừa nghĩ tới trái tim đã đau nhói, ám thị tâm lý thế nào cũng vô dụng, đều không giải thoát được. Đối với anh, trên đời chỉ có nỗi đau này là không chữa trị bằng thôi miên được. Và anh cũng chỉ có mỗi nỗi đau này mà thôi.

Chân Ý ngẩn người: “Không sao cả, xin lỗi gì chứ. Em không để bụng đâu. May mà anh không nghe lời em, bởi vì sự kiên trì của anh mà Ngôn Hủ được cứu sống.” Nói như vậy, lòng cô lại ám áp đến mức xương sắp tan ra. Thật ra, anh quan tâm cô nhiều biết mấy. Cô hơi bùi ngùi: “Ngôn Cách, anh đừng buồn. Mặc dù không thể nói chắc một lúc nào đó Ngôn Hủ nhất định sẽ tỉnh lại, nhưng ít ra anh ấy vẫn còn sống.”

Anh “ừ” khẽ khàng, khép mắt lại: “Anh biết mà.”

Phòng thăm hỏi rất yên tĩnh.

Hoài Như ngồi trên ghế, vô cảm nhìn hư không. Một lúc lâu sau, cánh cửa mở ra. Cô ta ngồi yên không nhúc nhích. Người tới ngồi xuống ghế đối diện, nhìn cô ta với ánh mắt lạnh nhạt, không chút tình cảm. Hoài Như nhìn gương mặt xinh đẹp ấy, trong lòng thấp thoáng nỗi hận, nhiều hơn cả là không cam lòng. Rõ ràng cuộc đời của họ có cùng điểm xuất phát, sao lại khác biệt một trời một vực như thế?

Căn phòng tĩnh lặng vô cùng, An Dao và Hoài Như ngồi cách nhau chiếc bàn, đối mắt nhìn nhau, hai khuôn mặt không chút biểu cảm. Quen biết nhiều năm như vậy nhưng lần nào ngồi đối diện nhau cũng không hòa hợp. An Dao không muốn nói chuyện với cô ta, Hoài Như lại không biết nói từ đâu. Một lúc lâu sau, An Dao nhíu mày cực nhẹ: “Không phải cô nói muốn gặp tôi sao? Không có gì tôi đi đây.”

Còn chưa đứng dậy, “Có phải cô nói chuyện của Từ Tiểu cho Hoài Sinh biết không?” Mắt Hoài Như lóe lên ánh sáng tàn bạo.

An Dao rất lạnh nhạt: “Tôi không rồi hơi như vậy.”

“Vậy tại sao nó lại tự sát?” Cô ta nóng ruột đến độ run cả người, con ngươi cố chấp xoay tròn, “Chân Ý đẩy nó ư? Là Chân Ý đẩy nó!”

“Hoài Như, nếu không nhờ Chân Ý, bây giờ em trai cô đã ngã nát bươm rồi!”

“Hoài Sinh thế nào rồi?”

“Chân bị thương, những chỗ khác không sao.” Trả lời hờ hững.

Chỉ một câu đã khiến Hoài Như lòng đau như cắt, lập tức cúi đầu, lẩm bẩm: “Tôi không thể đi chăm sóc nó.”

An Dao nhìn cô ta một lát rồi nói: “Hoài Sinh là em trai cô, không phải con trai cô. Bây giờ anh ta đã có quả thận mà cô hao tâm tổn sức để lấy về, sau này anh ta sẽ sống rất tốt.”

Hoài Như không chịu được giọng điệu không buồn để tâm của An Dao: “An Dao, tại sao cô lại vô tình như vậy, dù thế nào chúng ta cũng cùng nhau trưởng thành mà.”

“Đối với tôi, cô chẳng có bao nhiêu tình cảm.” Khóe miệng An Dao cong lên, nhưng không hề có ý cười, “Bao nhiêu năm qua, cô luôn lấy chuyện ăn cắp năm đó để uy hiếp tôi, mấy năm vẫn như một ngày. Tôi lấy được học bổng toàn phần ở Mỹ, còn phải làm thêm kiếm tiền cho cô. Phí điều trị, phí an dưỡng của Hoài Sinh mấy năm gần đây ít nhiều đều lấy từ chỗ tôi phải không? Hoài Như, cô là quỷ hút máu, không, cô hút khô máu tôi còn chưa đủ. Bây giờ cô còn muốn nói tình cảm gì với tôi chứ?”

Sắc mặt Hoài Như trắng nhợt, mắt đỏ lên: “Tôi có thể làm thế nào đây? Chúng ta đều là trẻ mồ côi, cô có hiểu được cảm giác cuộc đời không có gì cả ngoài một thứ gọi là lo âu, tuyệt vọng, nhưng phải siết lấy không buông không?”

An Dao hơi cụp mắt. Cô thật sự hiểu được, thế nên dù bị Hoài Như uy hiếp, cô cũng không hận Hoài Như, trái lại thật lòng thương xót cho chị em họ. Khi đó, thậm chí cô còn rất hâm mộ Hoài Như, chí ít có được một người em trai. Còn cô, cô không có gì cả. Không ai hi sinh vì cô như vậy, cũng chẳng có ai để cô hi sinh. Một thân một mình từ tấm bé, nếu ngày nào đó chết ở nước ngoài chắc cũng không ai nhớ thương, không ai đoái hoài. Chết đi mà không để lại vết tích, cứ như chưa từng đến với thế giới này. Nhưng thật may, cô đã gặp được Ngôn Hủ.

Hoài Như vừa nhắc tới Hoài Sinh liền ghen lời: “An Dao, Hoài Sinh nhà tôi đáng thương lắm. Chúng ta là trẻ mồ côi, không có ai quan tâm, chỉ có thể sống nương tựa lẫn nhau. Tôi không thể để nó chết. Tôi cần tiền. Vì tiền, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì mà không hề hối tiếc.”

Thật sự đáng thương. An Dao hiểu rõ. Hoài Sinh bị nhiễm trùng đường tiết niệu, phải lọc thận và điều dưỡng, thậm chí Hoài Như còn nghĩ tới việc mua thận trái phép. Hoài Sinh còn mắc chứng PKU hiếm gặp, cơ thể không thể phân giải tiêu hóa protein, thức ăn hằng ngày cũng khiến anh ta nhiễm độc. Mỗi

tháng, thức ăn đặc biệt mất gần mười nghìn, chứ đừng nói đến phí điều trị và những chi phí khác nữa. Quốc gia có trợ cấp thực phẩm đặc biệt cho trẻ em mắc chứng bệnh này, nhưng lớn lên không còn nữa. An Dao còn nhớ, từ nhỏ Hoài Như đã bắt đầu học thuộc hàm lượng protein và axit amin trong thực phẩm, bữa nào cũng phải tính toán, nấu một bữa cơm cho Hoài Sinh phải tốn mấy giờ, sợ làm sai sẽ hại chết Hoài Sinh, biến anh ta thành kẻ ngốc. Chính nhờ sự chăm sóc cẩn thận kỹ lưỡng trong hoàn cảnh thiếu thốn ấy, mà Hoài Sinh mới không thiếu năng như những đứa trẻ mắc bệnh tương tự.

Đến khi Hoài Sinh trưởng thành, cần phát triển thể chất, Hoài Như quả thật gần như bán mạng để chăm lo. Trước một Hoài Như như vậy, An Dao không thể hận được. Nhưng lần này cô ta đã giẫm vào đường ranh giới của An Dao.

“An Dao, cô tưởng tôi muốn uy hiếp cô ư? Tôi không còn cách nào khác, tôi không muốn hại cô, điều tôi muốn chỉ là tiền!”

Nghe vậy, An Dao trầm lặng ngược mắt lên: “Cô đã hại rồi. Lúc Hứa Mạc đe dọa tôi, tôi đã biết anh ta bị cô xúi giục.”

Hoài Như sừng sốt. An Dao cup mi, cô đã nói dối Ngôn Cách và Chân Ý, cô đã đoán được từ trước rồi. “Những chuyện này chỉ cô mới biết. Suy đoán theo tình trạng hiện giờ của anh ta thì hiểu ngay cô đã vì tiền mà bào chế thuốc trái phép. Hứa Mạc là khách hàng của cô.”

Đôi môi của cô gái đôi diện run lên: “Không phải, có lẽ anh ta vô tình biết được thôi.”

Mắt An Dao trống rỗng: “Còn không thừa nhận. Sao Hứa Mạc nói được câu “An Dao, cô không phải là An Như Sanh” chứ? Đương nhiên có người chỉ cho anh ta.”

Chuyện Hứa Mạc uy hiếp cô, cô cũng che giấu Chân Ý và Ngôn Cách. Vụ trộm cắp bị vạch trần cũng không sao cả, cùng lắm bị người ta xem thường thôi. Cô có thể nhẫn nhịn mọi thứ, thờ ơ với tất cả, giải bày mọi chuyện, duy chỉ có điều này là chạm đến điểm giới hạn của cô. Cô phải là An Như Sanh, phải là An Như Sanh của Ngôn Hủ. Nếu không, cô sẽ không còn là gì nữa.

Bởi vì bà Ngôn đã phát hiện ra, nên mới không thể tiếp tục khoan thứ cho An Dao. Trong mắt bà, từng là kẻ trộm cũng không sao, nhưng đánh cắp thân phận... An Dao đã trở thành cô gái hao tâm tổn trí tiếp cận Ngôn Hủ, lừa gạt Ngôn Hủ. “Cô biết đây là điểm trí mạng thật sự của tôi. Cô biết tôi giống cô, vì điểm trí mạng ấy có thể làm bất cứ điều gì. Cô dẫn dắt Hứa Mạc tới cuộc sống của tôi vì muốn tôi giết anh ta. Chắc chắn bởi vì nguyên nhân nào đó nên cô muốn giết anh ta diệt khẩu. Đã như vậy, cô còn lợi dụng điểm trí mạng bịt miệng tôi, đồng thời nắm được cả nhược điểm tôi giết người.”

Hoài Như im lặng, kế hoạch một mũi tên trúng hai đích của cô ta có thể nói là không chệch vào đâu được, nhưng An Dao thông minh hơn cô ta tưởng, thông minh đến đáng sợ.

“Ngay từ đầu cô đã biết tôi là đồng phạm của Hứa Mạc rồi phải không?”

“Tôi biết...” An Dao nói thản nhiên, “Cũng biết cô chờ tôi giết anh ta, nên đã cố ý tránh tim của anh ta, chỉ khiến anh ta mất khả năng hành động. Cô muốn Hứa Mạc chết nên nhất định sẽ trở về kiểm tra, phát hiện tôi chưa giết chết anh ta thì cô sẽ tự ra tay.”

Hoài Như giật mình, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô ta. Rõ ràng cô ta đã đặt bẫy An Dao, không ngờ lại bị An Dao đặt bẫy lại. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng hết sức bình tĩnh của An Dao, gan bàn chân Hoài Như lạnh toát. Cô ta muốn bắn một mũi tên hạ gục Hứa Mạc lẫn An Dao, không ngờ An Dao đã một ná bắn trúng hai con chim chính là cô ta và Hứa Mạc.

Cô ta im lặng hồi lâu, An Dao cong khóe môi: “Những đứa trẻ lớn lên trong trại mồ côi hiếm khi không thông minh.”

Lời này khiến ánh mắt Hoài Như rệu rã: “Đúng vậy, chúng ta đều là ma quỷ đến từ trại mồ côi. Khi đó, chỉ đứa trẻ đáng yêu được người ta yêu thích mới được bố mẹ mới nhận nuôi. Những đứa không được yêu thích thì không được ăn no, làm việc chân tay, lại còn bị mắng chửi. Hoài Sinh ốm đau suốt, tôi thì quá bướng bỉnh. Luôn có mấy đứa trẻ lớn bắt nạt nó, khiến tôi trở thành đứa trẻ thích đánh nhau, phản kháng vì nó sẽ bị các cô quản lý đánh mắng.”

Mắt cô ta rung rung: “Trong hoàn cảnh cạnh tranh như vậy, tôi chỉ học được một điều rằng lòng tốt đều là thứ vô dụng, muốn sống chỉ có thể dựa vào bản thân. Hoài Sinh bệnh nặng như vậy mà không ai quan tâm đến nó, bố mẹ không cần, xã hội cũng mặc kệ. Tôi từng tìm tổ chức nhân ái, nhưng có bao nhiêu người cần nhân ái như vậy, một chút nhân ái sao đủ chia phần chứ? Một mình tôi bạt mạng làm việc cũng không kham nổi gánh nặng lớn đến thế, người khác không giúp đỡ nhưng chúng tôi vẫn phải sống, vậy thì chỉ còn cách cướp đoạt. Cô nói đúng, tôi đã gia nhập một tổ chức, điều chế thuốc trái phép theo công thức của họ, ngâm bán cho Hứa Mạc. Nhưng thuốc bán cho anh ta đã bị anh ta phát tán sang tay người khác. Nếu chuyện ngâm bán thuốc bị phát hiện, tôi sẽ mất mạng.”

Nhìn thân thể gầy gò nhỏ bé của cô gái đối diện, An Dao rất khó chịu, chiếc áo cỡ lớn khoác trên người cô ta trông rộng thùng thình. Khó nhọc và thiếu dinh dưỡng nhiều năm khiến cô ta trông như cây giá đỗ héo úa sau khi phơi dưới nắng chói chang, ốm yếu, nhỏ gầy, không có sức sống. Cô nhớ Hoài Như từng bị bệnh mà không nỡ uống thuốc, chỉ liên tục uống nước lọc.

Cô luôn cho rằng Hoài Như là con sâu hút máu của mình, bây giờ cô mới nhận ra với Hoài Như, với bố mẹ nghèo khổ, với gia đình bệnh nhân thì Hoài Sinh ngã bệnh, Từ Tiểu ung thư xương và những người mắc bệnh nặng khó chữa đều là con sâu hút máu. Người nhà đau khổ vô cùng, nhưng vẫn lay lắt níu kéo, không chịu buông bỏ. An Dao nói: “Cô sợ tội lỗi bị phơi bày, liền xúi giục anh ta sắp đặt vụ bắt cóc này. Hứa Mạc không ngờ rằng thật ra đồng bọn đã muốn giết mình ngay từ đầu.”

“Phải.” Hoài Như hơi chán chường, “An Dao, tiền của tôi bị tòa án đóng băng để bồi thường rồi, cô có thể cho Hoài Sinh một khoản...”

An Dao nheo mắt: “Cô muốn tôi tới đây để uy hiếp lần cuối ư?”

“Cô là con dâu tương lai của nhà họ Ngôn, với cô mà nói tiền chẳng qua là giấy vụn.”

Sắc mặt An Dao chợt lạnh: “Tôi sẽ không lấy một xu của nhà họ Ngôn.”

“Nếu cô đồng ý, sau này tôi sẽ không quấy rầy cô nữa. Chuyện cô không phải là An Như Sanh, và An Như Sanh thật sự, tôi cũng...”

“Ha.” An Dao cười một tiếng, “Cô tưởng mình còn được phép ra ngoài, còn có thể nói với ai khác hay sao?”

Hoài Như hốt hoảng, nỗi sợ hãi vì không thể chăm sóc Hoài Sinh, không thể để lại cho anh ta một sự bảo đảm đang gặm nhấm trái tim cô ta như trúng độc. Cô ta bỏ nhào lên bàn, nắm lấy tay An Dao, nước mắt rơi như mưa, “An Dao, Hoài Sinh nhà tôi không có người thân nào cả, chỉ có tôi thôi. Sức khỏe nó không tốt, chưa từng đi học, vốn không có khả năng sinh sống độc lập. Trên đời này, tôi không chăm sóc nó thì nó sẽ chết. Không tới bước đường cùng, tôi sẽ không cầu xin cô. Đối với cô đây chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi, cầu xin cô đừng thấy chết không cứu.”

Mặt An Dao không chút biến sắc, không cảm động cũng không chán ghét: “Sau khi đặt bẫy tôi, cô còn trông mong tôi sẽ cho cô một xu ư?”

“Tôi xin lỗi.” Hoài Như khóc run cả người, “Nhưng cô và tôi đều là người cô độc, bởi vì quyến luyến và tin tưởng mới yêu một người đến vậy. Vì người mình yêu, dù trả giá bằng tính mạng cũng tuyệt đối không chộp mắt. Hoài Sinh với tôi cũng như Ngôn Hủ trong lòng cô vậy. An Dao, cầu xin cô cứu Hoài Sinh của tôi. Chúng ta giống nhau mà.”

“Không giống.” An Dao nghiêm mặt, mở miệng, “Hoài Như, tôi và cô khác nhau. Cho dù hận cô thấu xương, dù biết cô không cứu Từ Tiểu khiến cô ấy chuyển biến xấu mà qua đời, tôi cũng không nói cho Hoài Sinh biết. Từ Tiểu chết rồi, tôi không muốn Hoài Sinh oán hận và tự trách mà từ chối thay thân, nguy hiểm đến tính mạng. Anh ta phẫu thuật và phục hồi thành công, tôi cũng không nói ra vì không muốn em trai và cô trở mặt thành thù. Bởi vì tôi có thể tưởng tượng được nỗi khổ khi bị người mình yêu nhất vứt bỏ. Có điều tôi không ngăn trở được tác dụng của truyền thông. Còn cô bởi vì tôi cự tuyệt giết chết Hứa Thiển, cự tuyệt lấy thân của cô ấy mà cô hận tôi, sắp đặt để tôi giết Hứa Mạc. Cô muốn hủy hoại tôi. Ghê tởm hơn chính là cô đã ngụy tạo chứng cứ làm hại Ngôn Hủ.”

Hoài Như gào khóc: “Tôi không cố ý, tôi cần lập công chuộc tội...”

“Câm miệng!” An Dao đứng phắt dậy, khuôn mặt xinh đẹp lạnh hắc đi, “Hoài Như, chúng ta thật sự khác nhau.” Cô cúi người, gần từng chữ, “Bây giờ,

tôi thật lòng chúc mừng, với hình phạt chung thân mục ruỗng trong tù, cô sẽ không bao giờ được hít thở không khí tự do nữa. Hãy để Hứa Thiển, Từ Tiểu, Lâm Hàm, thậm chí Hứa Mạc mấy người bọn họ dõi mắt theo cô, xem cô chịu hành hạ tinh thần trong tù ngục, già cỗi bạc tóc từng ngày, suốt đời không thể ở bên người cô yêu nữa.”

Mặt Hoài Như xám ngoét như bị sét đánh, như phải gánh chịu lời nguyền trọn đời. An Dao xoay người rời đi, tới cửa lại nghe Hoài Như gọi: “An Dao, cô tưởng cô không có tội lỗi gì sao?”

“Tôi có, cho nên tôi sẽ giam mình cả đời.” Cô sẽ theo Ngôn Hủ trở lại căn nhà cổ của nhà họ Ngôn.

Anh ngủ, cô thức, hoa nở chim bay, tuyết rơi trăng tròn... Cả đời trôi qua như vậy. Từ đây cô sẽ nhốt mình trong thế giới của anh, cách biệt với đời, không bao giờ đi ra nữa. Cô khẽ cười: “Quả nhiên chúng ta khác nhau. Cô bị nhốt trong tù, còn tôi bị nhốt bên người mình yêu.”

Rời khỏi trại tạm giam, An Dao hít sâu, nhìn bầu trời xanh lam tươi đẹp trên đỉnh đầu, không hề lưu luyến. Cô vẫn cho rằng bầu trời trong núi tinh khiết hơn, đêm đầy sao cũng lộng lẫy hơn. Chiều nay, Ngôn Hủ sẽ xuất viện và được đưa về nhà tiếp tục ngủ say. Cô sẽ ở bên anh mãi mãi. Cô nhắm mắt lại, nghĩ tới chuyện đẩy anh đi dưới ánh dương, đọc thơ cho anh nghe... Thật ra cô rất hạnh phúc. Cô chậm rãi mở mắt ra, cuối cùng lấy điện thoại gọi cho ngân hàng, chuyển tiền lương tới tài khoản điều trị của Hoài Sinh. Mới xuống cầu thang, cô đã nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc.

An Dao bước nhanh tới bên cạnh Ngôn Cách, có phần căng thẳng, thấy anh nghiêm mặt, cô không khỏi run rẩy: “Có phải Ngôn Hủ xảy ra chuyện gì không?”

“Nó tỉnh lại rồi.” Ngôn Cách nói ngắn gọn.

An Dao kinh hoàng, niềm vui trong lòng như pháo hoa nổ tung. Cô muốn cười, nhưng thứ trào ra lại là nước mắt, muốn lên xe: “Đi đến bệnh viện thôi.”

Nhưng, “An Dao.” Giọng Ngôn Cách rất bình tĩnh, “Sau này nếu có chuyện gì, em có thể nói thẳng với Ngôn Hủ, đừng che giấu nó bất cứ bí mật nào.” Lặp lại một lần, “Bất cứ bí mật nào.”

Bóng lưng An Dao cứng đờ, không quay đầu lại. Cô là người thông minh đến cỡ nào: “Anh biết rồi ư?”

“Đúng, sớm đã nhận ra em đang nói dối.” Anh nói, “Cũng biết kế hoạch bịt miệng Hứa Mạc và Hoài Như của em.”

Giữa trời đất chỉ có tiếng gió thổi qua cây cối ven đường. Và cô hết như một bức tượng.

“Lần đầu tiên anh ấy mở miệng gọi em là một năm sau khi quen biết. Khi đó em đã yêu không thể quay đầu. Dù biết anh ấy nhận nhầm người, dù biết mình

là vật thay thế, em cũng không muốn rời xa anh ấy.” An Dao không khóc, giọng nói rời rạc, nhưng nước mắt tuôn rơi không ngừng, chảy xuôi trên khuôn mặt không chút cảm xúc. “Tình yêu của em không hèn mọn. Em rất rõ Ngôn Hủ yêu em. Nhưng em đã lừa anh ấy ngay từ đầu, lợi dụng ký ức của anh ấy về một cô gái khác. Hành vi của em chạm đến niềm tin quan trọng nhất giữa em và anh ấy. Đối với Ngôn Hủ, niềm tin này cực kỳ quan trọng.”

“An Dao, cho dù trong lòng Ngôn Hủ còn nhớ cô bé hồi nhỏ, nhưng bây giờ người nó muốn kết hôn là em. Nó chỉ chọn em thôi.”

An Dao cười khở sở: “Suy bụng ta ra bụng người, nếu anh yêu Chân Ý nhiều năm như vậy, tám năm sau có cô gái giả mạo cô ấy đến với anh thì tâm trạng của anh là gì?”

Ngôn Cách nhìn cô rồi nói: “Anh sẽ không nhận nhầm.”

“Gì cơ?”

Ngôn Cách quả quyết: “Ngôn Hủ cũng sẽ không nhận nhầm.”

An Dao lắc đầu: “Không, anh ấy nhận nhầm rồi. Em không biết tại sao Hoài Như có thể thần thông quảng đại đến vậy, cô ta đã tìm được Như Sanh thật sự. Cô gái kia có bóng lưng giống hệt em, em rất chắc chắn cô ấy là Như Sanh.”

“An Dao, anh nói rồi, Ngôn Hủ không nhận nhầm đâu. Thật ra Ngôn Hủ đã sớm biết em rốt cuộc là ai.”

An Dao giật thót, ngẩng phắt đầu lên.

“Lúc nhà anh cử người điều tra em, nó đã lên ngăn cản.” Ngôn Cách nói, “Nó là người rất nhạy bén, anh nghĩ không lâu sau khi quen em thì nó đã biết em không phải là cô bé nó từng quen biết thuở nhỏ rồi.”

An Dao mở to hai mắt, nước mắt rơi từng giọt. Nhưng lần này không có nỗi buồn thương, cũng không có sự thương tiếc tuyệt vọng vì thế sự trêu ngươi, chỉ có niềm hạnh phúc và nỗi đau không thể tin được: “Anh ấy đã biết từ lâu rồi ư?”

“Đúng, nó sớm biết là em rồi, người nó yêu cũng là em. Về phần Hoài Như, cô ta lừa em.”

“Lừa em?”

“Hoàn toàn không có Như Sanh này.”

Hồi Ngôn Hủ còn bé, nhà anh đến trại trẻ mồ côi quyên góp đã dẫn anh theo. Ngôn Hủ bé nhỏ lẳng lặng ngồi trên chiếc bục gỗ dưới tán cây to chính giữa khoảnh sân. Khi đó trại trẻ mồ côi đang tập kịch. Anh không nghe thấy gì cả, cũng không nhìn thấy gì cả. Nhưng bỗng nhiên, cái bục gỗ chỗ anh dao động mãnh liệt. Từng đợt từng đợt, rất dữ dội. Giống như... động đất...

Nhiều giây sau, anh mơ màng ngẩng đầu lên, liền thấy một cô bé đeo cái đuôi diên nàng tiên cá, nhảy nhót lao qua người anh. Đuôi cá rất lỏng, nhảy một

chút đã dần tuột xuống, cô bé lại phải nín lấy cái đuôi uốn éo cái mông. Thật huyền ảo, cứ như động đất vậy. Cuối cùng cô nhảy tới bên cạnh anh, bàn tay nhỏ bé đưa tới, cho anh một viên kẹo: “Cho cậu.”

Anh không có phản ứng.

Cô bé ghé tới, nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt đen tuyền rất hiếu kỳ: “Cậu bị câm à?”

Anh vẫn không phản ứng. Không ngờ cô bé lắc cái đuôi nhỏ màu hồng, nhảy tới bên cạnh anh, néo tai anh: “Chẳng lẽ cậu bị điếc à? Này! Này! Này! Có nghe thấy không?”

Anh liếc nhìn cô, chẳng qua không có phản ứng.

“Thì ra cậu nghe thấy nhưng cô tình không để ý tới tớ.”

Cô bé bặm môi không vui. Xách cái đuôi nhảy đi, cái bực gỡ lại bắt đầu rung chuyển âm âm. Anh ngồi ở đó, lắc la lắc lư. Cô nhảy một lát, ngẫm nghĩ rồi âm âm nhảy về.

“Tớ hát cho cậu nghe.” Cô mất hai cái răng cửa, hàm răng gió lửa, hát bài ca không thành điệu. Hát xong còn kể chuyện cho anh nghe, vừa kể vừa bắt chước đủ thể loại vịt con xấu xí, công chúa Bạch Tuyết, mù phù thủy... Cô nhảy tới nhảy lui trên bực cả ngày, không phút nào yên. Ngôn Hủ cảm thấy thế giới của anh bắt đầu rung động trong tiếng nhảy nhót của cô vào chiều hôm đó. Cô không cẩn thận bị ngã, vương đuôi cá không ngồi dậy nổi, uốn éo dưới đất hết con sâu. Cô lăn qua lăn lại, gáp gáp đến độ toát đầy mồ hôi. Anh chưa bao giờ thấy ai buồn cười như thế, khoảnh khắc ấy, không biết tại sao anh lại cười rất nhẹ.

Anh nghĩ, cô rất thú vị. Sau đó, ánh chiều tà buông xuống, anh phải về nhà, chợt nói câu đầu tiên: “Cậu là gì?”

Cô bé sún răng, thều thào chỉ đuôi cá của mình: “Cái này cũng không biết à, An Như Sanh đó!”

Ngôn Cách nói: “Về sau nhà anh tới trại trẻ mồ côi tìm kiếm, nhưng ở đó không có cô gái nào tên An Như Sanh. Anh nghe miêu tả của nó thì nói với nó rằng có lẽ nó nghe nhầm, chắc cô bé diễn nàng tiên cá kia nói Andersen.” Ngôn Hủ nghe thành An Như Sanh.

An Dao sừng sốt: “Anh nói hoàn toàn không có cô gái tên Như Sanh?” Hoài Như lừa cô thật thê thảm.

“Ừ. Cô bé Ngôn Hủ gáp không tên là An Như Sanh, mà An Như Sanh trong lòng nó là em. Nó từng nói với anh, em là nàng tiên cá lương thiện tĩnh lặng có thể hiến dâng thân mình vì tình yêu bước ra từ truyện cổ tích. Một tháng đầu sau khi quen em, nó nói với anh, em là An Như Sanh thật sự. Anh hiểu ra lần đầu nó đã nhận nhầm, nhưng nó nhanh chóng biết em chính là em. An Dao, Ngôn Hủ

không hề thích cô bé kia, nó thích cảm giác có người âm áp tiến đến trong lúc cô đơn. Từ lúc bắt đầu, sự xuất hiện của em đã mang đến cho nó cảm giác này. Vì thế, từ đầu đến cuối em đều là An Như Sanh. Trước khi quen em, Ngôn Hủ đã biết cái tên An Như Sanh là sai rồi. Trong lòng nó, Như Sanh là một danh từ tuyệt đẹp mà nó tạo ra, nó dành cho em cái tên đẹp nhất. Như những cặp tình nhân khác không gọi tên mà gọi nhau là Honey, Sweet.”

Hiểu nhầm trái khoáy này cuối cùng lại trở thành hố đen cắn xé trái tim con người. Nước mắt An Dao rơi lã chã: “Ngôn Hủ sẽ không tha thứ cho em phải không?”

“Nếu thật sự trách em, nó sẽ không kéo Hứa Mạc xuống nước.” Ngôn Cách nói, “Nó cũng ý thức được điều này đã kích thích em, Ngôn Hủ rất áy náy vì không giải thích rõ với em.”

An Dao ngược đôi mắt mông lung: “Giải thích ý nghĩa của từ “Như Sanh” này ư?”

“Đúng, nó cho rằng nếu nó nói rõ với em, Như Sanh không phải người khác mà là em, em sẽ không làm những chuyện như ngày hôm nay.”

An Dao rơi nước mắt, vừa đau lòng vừa hạnh phúc: “Em biết rồi, sau này dù có chuyện gì đi nữa, em cũng sẽ không giấu giếm anh ấy.”

Ngôn Cách hoàn thành nhiệm vụ, không nói thêm lời nào nữa. Thấy An Dao lần đầu tiên khóc sụt sướt, anh lặng lẽ đứng bên, không một lời an ủi. Chẳng qua, anh nhớ tới Chân Ý. Bởi vì hiểu nhầm không ra đầu vào đầu này, Ngôn Hủ và An Dao suýt nữa gây họa lớn. Riêng anh còn có chuyện chưa nói rõ với Chân Ý, là chuyện thật sự không thể nào nói rõ. Nên mở miệng thế nào đây?

Trong căn phòng nhỏ ở góc tầng ba của Bệnh viện Tâm thần số I là một khoảng trời trắng xóa. Con gió đến từ bờ biển mang hơi lạnh dịu dịu của buổi đầu thu lướt qua cửa sổ, tờ giấy trắng trên bàn phát phơ theo gió. Ánh mặt trời màu vàng nhạt bao phủ mái đầu Lệ Hữu, khuôn mặt góc cạnh với thần thái hơn người chột nở một nụ cười nhẹ nhẹ. Đôi mắt đen tuyền sâu thẳm đang nhìn chăm chăm bác sĩ Ngôn ngồi đối diện, cười như không.

Ngôn Cách điềm tĩnh hỏi: “Có phải anh cung cấp cho Hoài Như cách bào chế thuốc không?”

Lệ Hữu nhún vai: “Tôi không biết người anh nói. Nhưng...” Gã day huyệt thái dương, “Có lẽ tinh thần của tôi ra ngoài đạo chơi rồi, sống nhờ trong não người nào đó, không chế cô ta.”

Ngôn Cách không nói gì nữa, vẻ mặt không một gợn sóng nhìn gã vài giây rồi đứng dậy. Lệ Hữu ngược mắt lên: “Không hỏi nữa à?”

“Không có giá trị.” Ngôn Cách thản nhiên nói, như thể gã không đáng nhắc tới.

Lệ Hữu khẽ nheo mắt, thoáng vẻ bị anh chọc giận. “Cô ta là vật thí nghiệm thất bại.”

Cuối cùng gã cũng lạnh lùng lên tiếng. “Cô ta” này là Hoài Như. Ngôn Cách dứt tay vào túi, nhắc bước rời đi: “Biết thừa rồi.” Giọng nói bình đạm, như thể đã nhìn thấu gã từ lâu.

Lệ Hữu thấy anh định đi, hừ lạnh rồi cười nói: “Nhưng cô ta là vật thí nghiệm thành công, không, có thể nói là hoàn mỹ.” “Cô ta” này không phải Hoài Như.

Ngôn Cách không quay đầu lại, hình như đối với anh, đây vẫn là thông tin đã biết. Tiếp tục đi về phía trước, anh lại nghe Lệ Hữu phía sau cười tươi dần: “Nhưng, vật thí nghiệm thất bại vẫn chưa hết giá trị lợi dụng. Thế nên...”

Một giây sau, điện thoại di động của Ngôn Cách vang tí tít: Trên đường áp giải đến nhà tù, Hoài Như đã trốn thoát một cách ly kỳ.